

ท้าวปฐมีลัวะมัมมทรมณ์

"เป็นอย่างไรบ้าง"

สุรเสียงหนักแน่นแสดงถึงอำนาจชะงักฝีเท้าที่กำลังย่างก้าวเข้าสู่
ตำแหน่งอันโอ่อ่าแต่ไร้ผู้คนเอาไว้เพียงแค่ธรณีประตู สายตาเขากวาดไป
ทั่วก่อนหยุดลงยังเงาร่างตะคุ่มสองเงาที่หมอบเฝ้าอยู่ปลายเท้าเจ้าของ
เสียงทักถามนั้น

"ขออภัย...กระหม่อมคงมารบกวนยามที่พระองค์กำลังยุ่งอยู่กับ..."
สายตาคมกล้ำคลงมองเงาร่างที่หมอบราบบนพื้นตำแหน่งหลังเขียวที่
ประทับผู้นำสูงสุดแห่งสามภพ มันเปี่ยมด้วยแววเชือกเดื่อนราวกับต้องการ
สับใครสักคนเป็นหมื่นชิ้น น้ำเสียงที่เอื่อยจึงเย็นเยือกบาดลึกไม่ต่างกัน
"...ข้ารับใช้ผู้ได้รับมอบหมายงานสำคัญ"

เจ้าของร่างสง่าทรงอาภรณ์สีทองระยับประดับมาลาล้ำค่าบ่งบอก
ฐานะแห่งจักรพรรดิทอคอนเนตรมองสองเทพีได้อาณัติที่กำลังตัวสั่น
งันงก แล้วจึงได้แต่ทอคอนพระทัย

"ข้าเคยสงสัยว่าความทรงจำของเจ้ากลับมามีครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว
หรือไม่ จึงได้ส่งพวกเขาเทพทองราตรีไปพิสูจน์ แต่เห็นว่าครานี้คงไม่จำเป็น

อีกแล้ว"

"จุดประสงค์ของพระองค์มีเพียงเท่านั้นจริงหรือ" น้ำเสียงคู่สนทนา
ยังคงเย็นชาไม่แปรเปลี่ยน

"จะอย่างไรก็ตาม เจ้าเข้ามาก่อน ข้ามีเรื่องสำคัญต้องการสนทนา
อย่างเร่งด่วน"

"คงไม่ใช่เรื่องที่เหตุไคสองเทพท่องราตรีจึงกลับมาด้วยสภาพอัน
น่าสมเพชเช่นนี้กระมัง แต่ก็นับว่าเก่งกล้าที่สามารถหนีรอดออกมาจาก
ซินเชิงกูได้" รอยยิ้มน้อยๆ ปรากฏบนริมฝีปากของเทพเออร์หลาง ขณะ
เขาก้าวเข้ามาหยุดยืนตรงหน้าบัลลังก์ทอง สายตาที่ทอดมองสองเทพท่อง
ราตรีซึ่งต่างนั่งงันเลื่อนไปสับกับผู้ยิ่งใหญ่แห่งสามภพ "แต่หากภายหลัง
ยังพบว่ามีผู้ใดเข้ามาก้าวร้าวงานโดยไม่ดูคาม้าคาเรือ กระทบ่อมคงไม่
อาจรับประกันได้ว่ามันผู้นั้นจะอยู่รอดกลับมาอีกหรือไม่ กระทบ่อมคงต้อง
ขออภัยไว้ล่วงหน้า ฝ่าบาท"

วาทะเชิงข่มขู่ล่วงเกินเบี่ยงสูงเช่นนั้นหาได้สร้างโทษแก่ผู้ฟังไม่
บรรยากาตห้องทรงอักษรในตำหนักหลังเขียวเจียบบั้นอีกครั้ง ก่อนที่
เจ้าของบัลลังก์ทองจะเอยกับสองเทพท่องราตรีที่ยามนี้ไม่เหลือราศีแห่ง
เทพแม้แต่ผู้น้อย

"พวกเจ้ากลับไปพักรักษาตัว ข้าจะสนทนากับเทพเออร์หลางตาม
ลำพัง บอกข้างนอกด้วยว่าห้ามให้ผู้ใดเข้ามารบกวนแม้แต่ห้วงหมู่"

"พะยะค่ะ" สองเทพตอบโดยพร้อมเพรียง เคลื่อนย้ายตนเองออก
จากสถานที่แห่งนั้นโดยไม่แม้แต่จะสบสายตาของอดีตเทพकुมภฏแม้แต่ผู้น้อย

"ฝ่าบาทมีสิ่งใดจะให้กระทบ่อมรับใช้หรือ" เมื่อปราศจากบุคคลที่
สาม เทพเออร์หลางจึงเริ่มบทสนทนาโดยไม่รอช้า ท่าทางเขายามนี้คล้าย
กำลังหงุดหงิดใจอย่างที่สุด

"ข้าไม่คิดว่าเรื่องจะลงเอยเช่นนี้"

"พะยะค่ะ?" เพราะคำพูดนั้นไม่อาจสื่อความหมายชัดเจน แววดา
ของเทพเออร์หลางจึงแฝงไว้ด้วยความฉุน

"คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะถูกเงินเชียงทำลายร่างเทพ" จักรพรรดิสุวรรณครีสร้าๆ แวตาทอดมองผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นสายโลหิตอีกผู้หนึ่งนั่งอยู่เช่นนั้น พลันพบแต่แวตาทันเย็นซาเฉกเช่นเคย

"นั่นหาใช่ปัญหาใหญ่ของสุวรรณครี เพราะไม่ว่ากระหม่อมจะอยู่หรือไม่ก็หาได้มีความสำคัญ"

"หากไม่มีความสำคัญเจ้าคงไม่ต้องกลับมายืนอยู่ตรงนี้" อวี้ตี้ได้ อย่างสงบ "เดิมทีข้าคิดว่าจะปล่อยให้เจ้ากลับสู่รัฐสงสาร ลืมเลือนความ แค้นที่เป็นไฟแผดเผาใจเจ้าลงเสีย ทว่าเจ้าก็เห็นแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น เทพ เออร์หลางเป็นเทพคุณกฏมานานนับพันปียากจะหาผู้ใดมาแทนที่ ทั้งยังเป็นหนึ่งในแม่ทัพสุวรรณครี จอมทัพแห่งแดนสุวรรณครี แม้ข้าออกไปเพียงหนึ่งก็ เท่ากับว่าเสาหลักค้ายันสุวรรณครีไร้ซึ่งสมดุล จะถล่มลงมาเมื่อใดก็ไม่ อารู้ได้"

"ฝ่าบาทตรัสเกินไปแล้ว กระหม่อมหาได้มีคุณความดีอะไรถึงเพียง นั้น อีกทั้งแม้กระหม่อมไม่อาจจะแค้นในใจ แต่ก็เข้าใจว่าจนถึงบัดนี้คง ไม่อาจแก้ไขสิ่งใดได้ ดังนั้นขอเพียงได้ทำในสิ่งที่ทำได้และสมควรทำก็ เพียงพอแล้ว"

"ข้ารู้" ดวงเนตรหลุบต่ำ "เพียงแต่ว่า..."

"เพียงแต่ไม่ว่าอย่างไรฝ่าบาทก็ยังคงสงสัยหากระแวงในตัว กระหม่อม"

"จำได้ว่าเราเคยคุยกันเรื่องนี้มาแล้ว" สุรเสียงขององค์อวี้ตี้เพิ่มขึ้น แต่เพียงเขาได้สบสายตาเยือกเย็นของอีกฝ่าย ก็กลับอ่อนลงอย่างรวดเร็ว "แต่หากเจ้ายังเข้าใจเช่นนั้น ข้าจะว่าอย่างไรได้"

"ฝ่าบาทต้องการตรัสสิ่งใดกันแน่"

ฟังอย่างไรเทพเออร์หลางก็ยังไม่ไ้ยินเรื่องราวที่ว่าเร่งด่วนจนถึง กับต้องตามมาพบในที่ส่วนตัวนี้แม้แต่น้อย มีแต่เรื่องเดิมๆ ปัญหาเดิมๆ ที่เขาคงร้านจะพุดถึงเพราะมันไร้ประโยชน์แล้วเท่านั้น

"ข้าเพียงอยากรู้ได้ยินจากปากเจ้า" สุรเสียงจักรพรรดิสุวรรณครีกลับ

มามั่นคงจุเคมี "ตรงหน้าข้าคือเทพเออร์หลางใช่หรือไม่"

"ทั้งใช่และไม่ใช่" อคติเทพกุมภฏตอบในทันที "ต่อให้ได้ความทรงจำดั้งเดิมกลับคืนมา แต่อย่างไรกระหม่อมก็หาใช่เทพเออร์หลางคนเดิมทุกอย่างมันเปลี่ยนไปแล้ว"

"ใช่ เปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนไปมากจริงๆ" จักรพรรดิสุวรรณทอคถอนพระทัย "เช่นนั้นเจ้าคงจกงานสำคัญที่ข้าเคยมอบหมายเอาไว้ได้... การกิจกลับนั้น"

"ขามนี้กระหม่อมยอมจกจำได้ เพียงแต่ยังมีการกิจสำคัญ คงไม่อาจสานต่อภารกิจที่ค้างค้าง เกรงว่าฝ่าบาททรงต้องหาผู้อื่น..."

"เรื่องนี้ข้าไว้ใจเพียงเจ้า" อวิคีเอยขัดค้วยน้ำเสียงเค็ดขาด "เมื่อเจ้าตายไป เคมีที่ข้าเคยคิดคักใจ ทว่ามาถึงเวลานี้เจ้าคงรู้แล้วว่าต่อให้ล้มเลิกทุกอย่างก็คงไม่ง่ายคายอีกแล้ว"

เทพเออร์หลางชะงักเล็กน้อยก่อนก้มหน้ารับคำ "กระหม่อมทราบ"

"เช่นนั้นเจ้าก็คงจะรู้ใช่หรือไม่ว่าควรทำอะไรต่อไป"

"เรื่องนั้นกระหม่อมไม่อาจเอยปากรับรองอะไรได้"

"ขอเพียงเป็นเจ้า ข้าเชื่อว่าทุกอย่างต้องเรียบร้อย"

เรียวคิ้วค่อยขมวดมุ่น ใบหน้าคล้ายกำลังกลืนของขมเสียเต็มประดา และแววตายากอธิบายที่จ้องสบ ส่งผลให้เจ้าของบัลลังก์ทองเผลอตัวแย้มสรวล

"มีสิ่งใค่น่าขบขันหรือฝ่าบาท"

"ข้าเพียงไม่เคยเห็นสีหน้าเช่นนี้ของเจ้ามาก่อน"

"สีหน้า?"

"สีหน้าเหมือน...เหมือนกำลังยืนอยู่ท่ามกลางคงแต่หัวเหม็นอย่างไรวางนั้น" คงเนตรคมกล้าของอวิคีเอยแวเอยอาทรเมื่อเอยประโยคถักไป "เจ้าเปลี่ยนไปจริงๆ บางทีอาจจะเินทางที่ดีขึ้น"

ทว่าน้ำเสียงที่ผู้เฒ่าบัญชายังฟังดูแข็งขันไม่เปลี่ยนแปลง "โยกระหม่อมไม่คิดเช่นนั้น"

"เอาเถอะ หากต้องการความช่วยเหลือสิ่งใดให้บอกข้า ไม่เหลือ
ปากว่าแรงข้าย่อมส่งเสริม"

"เมื่อเป็นเช่นนั้น กระหม่อมขอให้ฝ่าบาทอย่าได้แทรกแซงเรื่อง
ระหว่างกระหม่อมกับเทียนอวี้อีก"

คำขอคล้ายเป็นการท้าทายนั้นไม่ก่อให้เกิดผลใดๆ เช่นเดิม เนื่อง
ด้วยนี้เป็นปฏิกิริยาและบทสนทนาที่คุ้นชินมาเนิ่นนานยามเมื่ออยู่ในที่
ส่วนตัว

"หากพวกกันตามจริงแล้ว เทียนอวี้อีคือลูกชายข้า ข้าเป็นผู้สร้างเขา
ขึ้นมา เขาจะเป็นหรือตายย่อมขึ้นอยู่กับข้าไม่ใช่หรือ"

"สำหรับกระหม่อม บิดามารดา แม้เป็นผู้ให้ชีวิตแก่บุตรแต่หาใช่ผู้
กำหนดชีวิต จะอยู่หรือตายเจ้าของชีวิตต่างหากจึงเป็นผู้มีสิทธิ์เลือก"

"แล้วถ้าในฐานะผู้ปกครองอยู่เหนือสามภพเล่า"

"กระหม่อมก็ยังเห็นเช่นเดิม"

"แน่ใจหรือ เขาต้องการแก้แค้นเจ้า แก่แค้นสวรรค์ หากมีสิ่งใด
ผิดพลาด..."

"จะไม่มีสิ่งใดผิดพลาด เทียนอวี้อีหาใช่ศัตรูสำคัญของสรวงสวรรค์
อีกต่อไป ไม่แน่ว่าอาจจะเป็นสิ่งอื่น..."

การถกเถียงไม่ยอมลดราวาศอกหยุดชะงักลงชั่วคราว หากแต่ผู้ที่
ยอมอ่อนข้อกลับเป็นเจ้าของบัลลังก์ทอง

"หากเจ้ายืนยั้นเช่นนั้นก็ยอมได้ แต่อย่างไรคงปล่อยให้ทุกอย่างอยู่
ในมือเจ้าผู้เดียวทั้งหมดคงเป็นไปได้ เรื่องเขียนเชิงเขี้ยว หากไม่จำเป็น
ต้องเป็นเจ้าเท่านั้นข้าคงส่งผู้อื่นไปแทน ทว่าอย่างไรก็ต้องมีผู้คอยสอด
ส่องดูแลความเรียบร้อยและช่วยเสริมกำลังอีกแรง เจ้ารู้หรือไม่ว่าระยะนี้
แดนมารมีความเคลื่อนไหวไม่ปกติ"

"ยอมทราบคิ"

"เช่นนั้นก็ตกลงตามนี้"

"ขอเพียงผู้คอยสอดส่องไม่มาขวางทางงานของกระหม่อม เรื่อง

อื่นนั้นยอมไม่มีปัญหา"

"ได้ ข้าจะยอมตามที่เจ้าว่า"

"ขอบพระทัย"

การสนทนายุติลง เมื่อไม่มีผู้ใดเปิดปากเจ้าของสถานที่ซึ่งต้องเฝ้าต่อ
"กลับไปพักผ่อนเถอะ เหน็ดเหนื่อยมามากแล้ว"

คล้ายรอกคำนี้มานาน เทพเออร์หลงก็มิสรีระค่านับอย่าง
รวดเร็ว "กระหม่อมพูลลา"

จักรพรรดิสวรรคตทอดพระเนตรตามหลังอดีตเทพกุมภฏที่ก้าวออก
จากห้องไปโดยไม่แม้คิดเหลียวหลัง พลังหลุดเสียงร่ำพิงแผ่วเบา

"เหยาจี...บางทีข้าอาจต้องขอโทษเจ้าที่ให้กำเนิดบุตรชายคนนี้
ขึ้นมา"

"เป็นอย่างไรบ้าง"

"อะไร"

"เจ้าคิดว่าอะไรเล่า"

"ถ้าคิดจะมาก่อวณก็ไสหัวกลับไป"

กระจกบานน้อยหยดชะงักอยู่ตรงหน้าหาได้สะทกสะท้านกับเสียง
ขับไล่ อีกทั้งยังกรอกเสียงสบายอกสบายใจตอบกลับมา

"เทียนอวี ข้าอุทิศสำหรับหวังคิมาถามอาการเจ้า รู้สึกรู้ว่าจะสะบักสะบอม
สภาพและทะคุไม่ไฉน"

วิหคมารนั่งขัดสมาธินั่งอยู่บนแท่นหิน แต่ดวงตาจ้องเขม็งไปยัง
บานกระจกรวกับจะส่งพลังทำลายล้างมันให้แตกละเอียดผ่านทางสายคา
"รู้สึกว่าคุณเจ้าก็ไม่ได้บอด เมื่อเห็นแล้วก็กลับไป ข้าไม่อยากมามัวนั่งเคา
ว่าเจ้ามาแสดงความห่วงใยหรือมาเพื่อทบถกันแน่"

"แน่นอน ต้องห่วงใยสิ" กระจกบานน้อยส่งเสียงตอบไม่อึ้งยัง
ขอบ แม้จะได้รับน้ำเสียงห้วนๆ เป็นการตอบรับ

"ข้าไม่เป็นไร"

"พลังของศิลาสร้างโลกแม้เพียงแค่เศษเสี้ยวก็สามารถเพิ่มพูนพลัง
ปรารถได้ไม่น้อย เจ้าโชคดีแล้วที่มีมัน หาไม่ชีวิตเจ้ามีหวัง...ถูกเจ้าอยู่ยามัน
จิกไปทำป๋วย"

"เจ้ารู้ได้อย่างไร" เพียงคำพูดประโยคเดียวกลับขับไล่ท่าทีเปื้อน
หน้าของคู่สนทนาได้อย่างฉับพลัน

"อย่าลืมนะข้าเป็นสหายเออร์หลางมาก่อนเจ้า เรื่องของศิลาสร้าง
โลกมีหรือข้าจะไม่รู้"

"เจ้ารู้ว่าเออร์หลางกำลังตามหาศิลาสร้างโลก?"

"ถูกต้อง"

"ตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว?"

"ใช่"

"ทำไม"

"ทำไมถึงไม่บอกเจ้า?" กระຈกเริ่มลอยไปลอยมาไม่หยุดนิ่ง
"แน่นอน ก็มันไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า เอ...แต่สำหรับเออร์หลางแล้ว บางที
อาจจะเกี่ยวนิดๆ"

"พูดเรื่องอะไร"

"เจ้ารู้สึกอย่างไรบ้างเมื่อหลอมรวมพลังกับศิลาสร้างโลก?"

"รู้สึกดีขึ้น แล้วก็..."

"พลังหยางเพิ่มพูน สมดุลในกายเจ้ากลับคืนมา"

"แต่ข้ารู้สึกว่าการมารของข้า"

"ถดถอย"

"เพราะอะไร"

"เพราะเจ้าไม่ใช่มารโดยเนื้อแท้อย่างไรเล่า" น้ำเสียงเป็นการเป็น
งานผิดจากที่เคย ทำให้เทียนอวีเผลอตัวตั้งใจฟัง ลืมไปสนิทว่าตนออกปาก
ไล่ไปแล้ว "สำหรับอู๋ยาที่เป็นมารมาแต่กำเนิด ศิลาสร้างโลกจะช่วย
เพิ่มพูนพลังมาร แต่สำหรับเจ้าที่เป็นเทพมาแต่เดิม ศิลาสร้างโลกจะดึง
พลังของธาตุแท้ในกายเจ้าให้ฟื้นคืนมา"

"นี่มัน..."

"เจ้ารู้แล้วหรือยัง"

"ข้าต้องรู้อะไร" น้ำเสียงและท่าทีผ่อนคลายแปรเปลี่ยนเป็นมึนตึงอีกครั้ง

"เจ้าแกลังโง่ไม่แนบเนียน อย่าพยายามทำดีกว่า"

"จะอย่างไรก็ไม่เกี่ยวกับเจ้า!"

"ไม่เกียวยอยู่แล้ว ในเมื่อเออร์กลางตามหาศิลาสร้างโลกส่วนหนึ่งก็เพราะเจ้า หาใช่ข้า" น้ำเสียงเป็นงานเป็นการกลับมาฟังดูสบายอกสบายใจดังเดิม เนื่องจากเจ้าตัวสังเกตเห็นท่าทีผิดแปลกจากผู้ฟัง "นั่นเพราะศิลาสร้างโลกสามารถชำระพลังมารในกายเจ้า ให้เจ้าคืนสู่ความเป็นเทพ เท่านั้นเจ้าก็จะหลุดพ้นจากข้อกล่าวหาว่าเป็นมารร้ายต้องการทำลายสวรรค์"

"เพื่อให้เป็นเทพข้าก็จะทำลายสวรรค์" เทียนอวี่ยังคงยืนยันปณิธานของตน แม้จะรับรู้ได้ว่าเรื่องราวในอดีตช่างซับซ้อนและมีลบลมคมในที่เขายังไม่รู้อีกมากนัก "อีกอย่าง หากศิลานี้ช่วยชำระพลังมารได้จริง เหตุใดเทพเออร์กลางจึงไม่ช่วยเจ้าจื้อ แต่กลับส่งนางเข้าสู่วังสงสาร"

"เพราะเขาไม่มีทางเลือก พลังแห่งชินเซิงถูกรอบงำนางจนกลายเป็นมาร อีกทั้งร่างกายแห่งเทพยังต่อต้าน หากไม่เร่งส่งจิตนางเข้าสู่วังสงสาร นางก็มีแต่ดวงจิตสูญสลาย"

เทียนอวี่นึ่งไปครู่หนึ่ง เขาสูดหายใจลึก เพ่งจิตหยั่งรู้พลังในกายตนแล้วจึงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสงบขึ้น

"ในเมื่อข้าเป็นเพียงส่วนหนึ่งแล้วเหตุผลอีกส่วนที่ทำให้เออร์กลางตามหาศิลาสร้างโลกเล่า"

"นี่เป็นความลับสวรรค์ไม่อาจเปิดเผย"

"คงไม่ใช่ว่าเกี่ยวกับ เหนียน กระมัง"

เหนียน เป็นปิศาจคู่ร้ายมักอาละวาดออกกล่ามนุชย์มาเป็นอาหาร ทำให้ผู้คนหวาดกลัวและเคียดแค้นอย่างมหาศาล มันจึงถูกอวี่ตีฉุนไว้ให้

เป็นหิน แต่จะมีเพียงหนึ่งวันในแต่ละปีที่เหนียนจะหลุกพ้นคำสาปและออก
อาละวาด สุกท้ายอวี่ตี้จึงต้องลงมือปราบเหนียนและลงผนึกกักขังมันเอา
ไว้อยู่ใต้ทะเลลึกด้วยพระองค์เอง นับตั้งแต่นั้นปีศาจเหนียนก็ไม่มีโอกาส
ได้ออกมาอาละวาดอีกเลย

แต่เหตุใดเหนียนอวี่จึงได้เอ่ยนามของมันขึ้นมาในยามนี้

"เจ้าก็รู้แล้วนี่"

"ทำไม ปีศาจคนนั้นถูกกักขังอยู่ใต้มหาสมุทรลึกสุดหยั่งมาเนิ่นนาน
หลายพันปี ยังจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับศิลาสร้างโลก"

"ความลับสวรรค์ไม่อาจเปิดเผย"

"เจ้า!" เทียนอวี่เผลอกัดฟันกรอด เลือกลมพลงพ่่านสุครະรับ
"แล้วแต่เจ้า ขอให้เจ้าไม่บอก ข้าก็จะพยายามหาทางรู้ให้ได้อยู่ดี"

อย่างน้อยเวลานี้เขาก็หวังว่าจะได้ความจากปีศาจแมงป่องเซียจื่อ
ลูกสมุนที่ส่งไปยังเขาคุนหลุนบ้าง

"แล้วแต่เจ้า" เสียงจากกระจกเอ่ยได้ และเบนหัวข้อสนทนาทันที
เมื่อเห็นดวงดาววโรจน์จ้องเขม็ง "ถึงตอนนี้เจ้าเห็นอะไรบ้างหรือยัง"

"ข้าจำเป็นต้องเห็นอะไรด้วยหรือ" น้ำเสียงแสดงความหงุดหงิดแต่
ก็เพียงเล็กน้อย

"ทั่วปฐพีล้วนมีขุมทรัพย์ เพียงแต่รอผู้มีวาสนามาค้นหา แต่ขอให้
เจ้ามีวาสนาถ้าไม่คิดค้นหา ขุมทรัพย์นั้นก็คงเป็นได้เพียงแค่เศษดินไร้ค่า"

"ข้ามิใช่นักปรัชญา มีอะไรพูดมาตรงๆ อย่าอ้อมค้อม"

"พูดตรงๆ มันก็ไม่สนุกสิ อีกอย่าง บางสิ่งบางอย่างหากค้นพบด้วย
ตนเองนั่นจึงจะมีคุณค่ามากที่สุด"

เทียนอวี่หรีตามองพินิจคู่สนทนา "เจ้าอยากให้ข้าล้มเลิกแผนการ
แก้แค้น?"

"เปล่า" อีกฝ่ายปฏิเสธทันควันด้วยน้ำเสียงไร้วัยวทกคฺจเคิม "แต่
ถ้าเจ้าอยากล้มเลิกข้าก็ไม่ว่าอะไร"

"เมื่อทำแล้วต้องเดินหน้าให้ถึงที่สุด ข้าจะไม่มีวันล้มเลิกกลางคัน"

"เพราะถ้าล้มเลิก เจ้าก็จะไม่มีเป้าหมายในชีวิต"

"เจ้าพูดอะไร"

"ข้าพูดว่าใช่แล้ว"

แม้รู้ดีว่านั่นไม่ใช่เนื้อความที่แท้จริง แต่เทียนอวีกลับเลือกที่จะไม่ใส่ใจ "ตกลงเจ้าอยู่ข้างใครกันแน่ ข้าหรือเออร์หลาง"

"ข้าอยู่ข้างพวกเจ้าสองคน อันที่จริงข้าค่อนข้างลำเอียงเสียด้วยซ้ำ ที่ช่วยเจ้าส่งเหล่าเซียนเชิงเซียวไปยังห้วงเวลาต่างๆ แต่กลับไม่เคยช่วยอะไรเออร์หลางเลย ข้ารู้สึกผิดยิ่งนัก"

น้ำเสียงเรงรินผิดจากวาจาที่เอ่ย ทำให้เทียนอวีหลุดทอดถอนใจอย่างจนคำพูด

"ก็ใช่แล้ว..."

"เช่นนั้นจะทำอย่างไรต่อไป" บานกระจกลอยหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ

"ข้าต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายถาม" เทียนอวีเหลือบสายตาจ้องอย่างจริงจัง เค็มไปด้วยแววกดดันมากกว่าคาดคิด

"หรือ?"

"เจ้ายังมีสิ่งใดปิดบังซ่อนเร้นข้า"

"เรื่องปิดบังซ่อนเร้นเจ้า ข้ามีเยอะมาก เจ้าอยากรู้เรื่องไหน"

คำตอบที่ได้รับทำให้เทียนอวีชะงักอึ้งไปเล็กน้อย ก่อนจะรวบรวมสติสนทนาในสาระสำคัญจนได้

"เวลานี้ดวงจิตของหลิงเซิงอยู่ที่ใด"

ครานี้กลับเป็นอีกฝ่ายที่ชะงัก กระจกบานน้อยลอยคว้างนิ่งงันชั่วคราวจึงส่งเสียง

"เรื่องนี้เจ้าคงต้องไปสอบถามที่นรกภูมิ ข้าคงบอกเจ้าไม่ได้"

"เช่นนั้นหรือ"

"ใช่"

เทียนอวีขยับตัวมองลึกเข้าไปในบานกระจกแล้วยกยิ้ม

"แล้วเราจะได้เห็นกัน!"

"เป็นอย่างไรบ้าง"

เงินเชียงฟุ้งเข้ามาตามทันทีที่ผมเพิ่งผละจากเหตุแห่งปัญหาใหม่ และดูจะเป็นปัญหาใหญ่ไม่เบา

แต่ก็นั่นละนะครับ มีครั้งไหนบ้างที่ปัญหาของเนตรครัยจะเป็นปัญหาเล็กๆ ขี้ปะติ๋วซิดๆ เหมือนชาวบ้าน ประหนึ่งสรรพสัตว์จะรับรู้วาระคืบคืบเทพเออร์หลางคนนี้ เล็กๆ ไม่ ใหญ่ๆ ต้องจัดมา

จัดเต็มทุกครั้ง จัดใหญ่อลังการแต่คันไม่เคยถามสุขภาพกันสักคำ!

"ไม่"

เงินเชียงถอนหายใจอย่างเปิดเผยซึ่งก็ไม่ต่างจากผมที่กำลังส่ายหน้าซำๆ รู้สึกอับจนปัญญาอย่างบอกไม่ถูก

สัตร์ เด็ก เอฟเฟกต์ สลึง หากผมเป็นพระเอกหนึ่งที่ต้องเลือก ผมคงไม่เลือกเข้าฉากกับเด็กแน่นอน เพราะเห็นได้ชัดแล้วว่าคงชะตาไม่น่าจะสมพงศ์กับเด็กอย่างยิ่ง

ภารกิจใหม่ของพวกเราเริ่มต้นได้ค่อนข้างจะสวยงามหากวัดจากประสบการณ์ที่ผ่านมา มา แต่ถ้าให้พูดตามจริงแล้วมันไม่มีอะไรสวยงามแม้แต่คนเดียว เพราะพอเราเผลอมาที่ห้วงเวลานี้ซึ่งก็ยังไม่รู้ว่าที่ไหน สิ่งที่เราต้องเผชิญคือ...

โจรขโมยเด็ก!

...หรือบางทีอาจจะไม่ใช่แค่ขโมย เพราะที่พวกเราเห็นคือผู้ชายตัวโตหน้าเหมือนมหาโจรทั้งฝูง กำลังรุมจะฆ่าเด็กตัวเล็กๆ แค่อสองคน ช่างดูไม่สมเหตุสมผลอย่างที่สุด แต่จะสมเหตุสมผลหรือไม่ นั่นไม่สำคัญอีกต่อไป เพราะไม่ว่าจะยังงี้เจ้าพวกนั้นก็ต้องเจอย่ำสหาบาทาเหล่าพลพรรคบ้าพลังของผมอยู่ดี

และย่อมเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อเหล่าพลเมืองดีจัดการโจรร้ายจนวิ่งหางจุกตุกเรียบร้อย หน้าทีต่อไปก็คือพาเด็กน้อยขวัญเสียทั้งสองกลับ

บ้าน

แต่ดูเหมือนว่า...จากปัญหาที่น่าจะเล็กจ้อยกลับกลายเป็นปัญหาใหญ่ เมื่อเด็กน้อยที่ว่าไม่สามารถบอกได้ว่าตัวเองเป็นใครมาจากไหน

"เจ้าหนู บอกมาเถอะว่าบ้านเจ้าอยู่ไหน พวกเราจะพาไปส่ง รับรองว่าไม่มีใครทำร้ายพวกเจ้าได้อีกแน่" ฉินเซียงบ่นเสียงอ่อน ดิกอึมรารกับพี่ชายใจดี ก้าวเข้าไปนั่งยองตรงหน้าเด็กผู้ชายที่นั่งหน้านิ่งสนิทอยู่บนโซฟา หิน อายุของเขาจะจากสายตาน่าจะสิบสองสิบสามขวบ ในอ้อมแขนโอบอุ้มน้องชายตัวน้อยวัยสี่ห้าขวบเอาไว้อย่างหวงแหน ท่าทางไม่ได้ตื่นกลัวอย่างที่ควรจะเป็นเลย

น่าแปลกมาก

"พ่อแม่ข้าตายหมดแล้ว ข้าไม่มีบ้าน จะให้พวกอื่อกี่ครั้งก็ไม่เปลี่ยนแปลง"

นี่มันเป็นคำพูดคำจาของเด็กอายุเท่านี้จริงจ้ะหรือ แปลก...แปลกจริงๆ ค้วย

"ถ้าเจ้าเป็นเพียงเด็กเร่ร่อน เช่นนั้นแล้วโจรพวกนั้นต้องการอะไรจากพวกเจ้าพี่น้องกัน" เจ้าหลานชายถามต่อ ดูท่าทางเขาจะมีความอดทนสูงเป็นพิเศษหากอีกฝ่ายเป็นเด็กและคนชรา ยกเว้นก็แต่สตรีบางคน

"ข้าไม่รู้" เด็กคนนั้นสั่นหัวเบาๆ ค้วยไบหน้าเฉยชาเช่นเดิม

บางทีตามไปลากคอโจรพวกนั้นกลับมาเค้นถามดูน่าจะง่ายกว่าเยอะ

"เออร์หลาง ข้าว่าเด็กคนนี้มีอะไรปิดบังพวกเรา" หูหลิงจึงส่งเสียงเล็ดลอดออกมาเบาๆ ถึงตอนจัดการโจรจะร่วมด้วยช่วยกันแต่ก็ไม่ได้ปรากฏตัวให้ใครเห็นโดยเฉพาะต่อหน้าเด็ก จะสำรวจตัวไว้บ้างก็น่าจะถูกแล้ว

"ข้าเห็นค้วยนายท่าน" ฉินหลง รายนี้ก็อยู่ในชะตากรรมเดียวกัน

"นายท่าน การที่พวกเรามาพบพวกเขา คาดว่า จะเป็นเพราะเขียนเชิงเขี้ยวหรือไม่ว่า" เहांฟ้าออกความเห็นได้สมเหตุสมผล สมกับที่เป็นเขา

แม้จะอยู่ในร่างสุนัขสีคำตัวใหญ่ อีกทั้งยังยืนอยู่ไกลๆ เพราะเกรงเด็กๆ จะตกใจกลัวก็ยังสามารถวิเคราะห์ได้ถูกต้อง

หลังจากเหตุการณ์แสนวุ่นวายทุกอย่างนั้น ผมคิดใจที่สุดที่ได้เขากลับคืนมา

"เจ้าชื่ออะไร" ผมพยักหน้าน้อยๆ รับความคิดเห็นของเหล่าสัตว์ในคาถา ก่อนเบนหัวข้อกลับไปยังเป้าหมายเดิมอีกครั้ง ได้รับคำตอบเป็นท่าที่นิ่งเงียบเช่นเดิม

ทว่าก่อนที่จะตัดสินใจทำอะไรต่อไป ริมฝีปากเม้มสนิทของเด็กนั้นกลับขยับขมขมบิบ เอ่ยเสียงเบาปานแมลงหวี่

"เรียกข้าว่าอาเถีย"

เรียกข้าว่า?...

จากประสบการณ์นับพันปีของเทพเออร์กลาง แก้วสิบเปอร์เซ็นต์ของคนที่ถูกประโยชน์นี้หน้าหน้าชื่อ ชื่อที่ออกมาไม่ใช่ว่าชื่อที่แท้จริง

แต่อาละ ยังไงก็ต้องค่อยเป็นค่อยไป

"แล้วน้องเจ้า?"

"เสี่ยวเปา"

เป็นชื่อเด็กที่ค่อนข้างโหลไปคนละ

"ถ้าเช่นนั้น เถียเออร์ บอกพวกพี่ชายได้หรือไม่ว่าที่นี่ที่ไหน" ผมรุดต่อด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ ที่ปั่นสูตรชีวิต โดยมีเจ้าหลานชายฉึกฉึกเล่นกับเด็กน้อยเสี่ยวเปาในอ้อมแขนของอาเถียไปพลางๆ

"เพ็งหยาง"

สั้น ง่าย แต่ไม่ได้ใจความ

"แล้วเมืองหลวงเล่า"

"คำฑู"

คำฑู? หมายถึงเป่ยจิง¹ นะหรือ

¹ ปักกิ่ง

เป็นแบบนี้หรือว่า...

"รู้หรือไม่ในวังมีหวงศ์พระองค์ใดประทับอยู่"

"ญูเถี่ยมูเออร์ข่าน"

"หือ?"

"ข้าหมายถึงหยวนเหวินจงหวงศ์"

ผมกับเฉินเซียงลอบมองตากัน ฟังสำเนียงแล้วเด็กคนนี้น่าจะใช้
ชาวฮั่น อีกทั้งพอได้รู้พระนามของหวงศ์แล้วก็ไม่แปลกใจ ในเมื่อมันคงอยู่
ในช่วงเวลาที่แผ่นดินจีนปกครองโดยราชวงศ์หยวนของชาวมองโกล

แต่ว่า ทั้งลักษณะการพูดจา ท่าทาง ความรู้ ความคิดความอ่าน
ของเด็กนี้ไม่ธรรมดา นับรวมกับที่พวกเราเผลอมาเจอในเวลาอันเหมาะ
เจาะ บวกสมมติฐานจากเหตุการณ์ที่ผ่านมา

คนที่เรามักเข้าไปพบเจอเกี่ยวข้องกับค้ายักษ์จะไม่ใช่วาสนาปกติ
เคินคินกินหมั่นโกว

...ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเจ้าหลานชายมันกำลังคิดอะไร

ใช่แล้ว เด็กสองคนนี้ต้องมีที่มาไม่ธรรมดาแน่!

**"เจ้าคิดว่าเด็กสองคนนี้เป็นใคร เกี่ยวอะไรกับเซียงเซียงที่
เรากำลังตามหา"**

ผมเหล่มองเด็กน้อยที่ยังคงนั่งนิ่ง สองมือไม่ยอมปล่อยน้องชายตัว
น้อยที่กำลังขยับหยุกหยิกไม่อยู่เฉยตามประสาเด็กวัยกำลังซนและอยากรู้อยากเห็น
ท่าทางเป็นพี่ชายที่ดีแต่ใบหน้ากลับเฉยชาไร้อารมณ์ร่วมโดย
สิ้นเชิง

ความขัดแย้งกันแบบแปลกๆ นี่ยิ่งให้ความรู้สึกคลุมเครือเข้าไป
ใหญ่

เฉินเซียงจ้องตามสายตามผม แล้วหันมาพร้อมกับแววตาเต็มไปด้วย
คำถาม มีเหงาฟ้าในร่างสุนัขนั่งรอสบอย่างสงบอยู่อีกด้าน

"ข้าก็ไม่แน่ใจ" ผมบอกตามจริง "เพียงแต่ว่าพวกเขาหรือหนึ่งใน

พวกเขาน่าจะพาพวกเราไปพบผนิกรเขียน"

และนี่เป็นหนึ่งในเรื่องที่ผมแน่ใจ สัมผัสกลิ่นอายของเขียนเชิงเขียว
อยู่ที่พวกเขาแน่ ทว่ามันช่างเฝ้าจางบ่งบอกไม่ได้เลยว่าพวกเขาเกี่ยวข้องกับ
ยังงัยกับสิ่งที่เรากำลังหา ซึ่งเรื่องนี้ผมไม่แปลกใจ ในเมื่อมันก็เป็นอย่างนี้
มาตลอด ถ้ายังไม่ชินสิจะแปลก

"แล้วเจ้าจะเอาอย่างไรต่อ" เจ้าหลานชายทำหน้าที่คว้ามวด

ผมไม่ตอบ แต่ปลุกตัวเข้าหาสองหนูน้อยอีกครั้ง พยายามปั่นสีหน้า
ให้อ่อนโยนใจดีแต่รู้สึกว่ามันไม่น่าจะได้ผล

"อาเถี่ย" เจ้าของชื่อเงยหน้าขึ้น ปล่อย่นองชายให้เดินเตาะแตะมา
เกาะขาผม "ในเมื่อพวกเจ้าไม่มีพ่อแม่ ไม่มีบ้าน แล้วมาทำอะไรที่นี่ ญาติ
พี่น้องไม่มีหรือ อยากรู้ให้พวกเราไปส่งคิหรือไม"

เขามองหน้าผม นิ่งไปพักหนึ่ง จากนั้นจึงเปิดปาก

"พวกท่านช่วยพาพวกข้าไปส่งได้จริงหรือ"

"ได้อยู่แล้ว"

ยังงัยตอนนี้ก็ไม่มีจุดหมายอะไรแน่นอน ความรู้สึกของผมมันบอก
ว่าเด็กสองคนนี่ต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกับเขียนเชิงเขียว และอาจจะเกี่ยวกับ
แผนการอะไรบางอย่างของเจ้าเทียนอวี่...

เจ้านกปีกหักสมองฝอนั้น ป่านนี้ไม่รู้ว่าจะลุกขึ้นมาสำแดงฤทธิ์เดช
ได้หรือยัง เทพเอิร์ธกลางอาจจะยังไม่อยากใหเจ้านั้นมันตาย ผมเองก็
เหมือนกัน แต่ต่างอยู่หน่อยตรงที่เนตรครีอยากใหเจ้านกปีกหักมันเคี้ยง
กลับเป็นเจ้าชายนิทราไปสักพัก จะได้ไม่มีเวลาหาเรื่องกวนใจ

ไม่รู้ว่าจะต่อไปต้องเจอกับอะไรอีกสิน่า

"เช่นนั้นพวกท่านช่วยพาข้าไปได้หรือไม่"

"ไป?"

"ข้ามาที่นี่เพราะได้ยินว่าเพิงหยางมีเสียงรำลือถึงเทพธิดานางหนึ่ง
นางสามารถคลบนันคาลสิ่งทีหวั่งให้กับผู้ที่เข้าไปพบนางและให้สิ่งแลกล
เปลี่ยนทีสมเหตุสมผล ข้าอยากพบเทพธิดานางนั้น"

เทพธิดา? แถวนี่มีเทพธิดาอะไร

"เจ้าจะพบนางไปทำไม" ผมลอบสบตากับเงินเสียงแล้วชักคอ

"ข้าอยากขอให้นางคืนพ่อแม่ คืนครอบครัวให้ข้า"

ไม่ว่าจะยังไง เด็กก็ยังเป็นเด็กวันยังค่ำ สุดท้ายที่ต้องการมากที่สุดคือพ่อแม่ลูกอยู่พร้อมหน้า ข้อนี้ผมเข้าใจดี แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่า...

"เรื่องแบบนั้นขอให้เทพก็คงไม่อาจทำได้"

"ท่านจะรู้อะไร?" เสียงของอาเถี่ยแจ่งขึ้นเล็กน้อย เสียวเป่าผลอหดตัวออกขามผมแน่นจนต้องลูบหลังปลอบใจ "ช่างเถอะ หากพวกท่านไม่พาข้าไปข้าก็จะไปเอง"

ว่าแล้วเขาก็ลุกพรวกเล่นเอาผมตั้งรับไม่ทัน ได้แต่ยกมือที่ว่างอีกข้างขึ้นรั้งไว้ สายหน้าส่งสัญญาณให้เงินเสียงเฉยไว้ ส่วนพวกสัตว์ในคถาที่บนพิมพาช่างมันไปก่อน

"เดี๋ยวก่อน อย่าใจร้อน ข้ายังไม่ได้ออกว่าจะไม่พาเจ้าไป เพียงแต่จะพาไปทั้งทีก็ต้องรู้ก่อนว่าจะไปที่ไหนและอย่างไร"

จากอารมณ์เย็นเยะเยือกงูๆ ฟุ้งขึ้นจุกเคียดเป็นใครก็มีนครับ ตกลงเด็กคนนี้ยังสติคืออยู่ใช่หรือเปล่าผมชักไม่แน่ใจ

"เรื่องนั้นข้าได้สอบถามชาวบ้านระหว่างทาง พวกเขาบอกว่านอกเมืองเพิงหยางไปไม่กี่ไกลจะมีทะเลสาบใหญ่ เหนือทะเลสาบขึ้นไปมีหมู่บ้านป่าอยู่หมู่บ้านหนึ่ง เข้าไปถามชาวบ้านที่นั่น พวกเขาจะบอกได้ว่าต้องทำอะไรต่อไป"

เหมือนจะเตรียมตัวมาดี แต่ดูแล้วไม่เห็นมีสัมภาระอะไรติดตัว แล้วเด็กตัวแค่นี้เดินป่ามากับน้องแค่สองคน ผมจะเชื่อดีไหม

แต่เอาเถอะ เรื่องยิบย่อยพวกนั้นไม่สำคัญเท่าเรื่องนี้

"เห็นเจ้าว่า การที่เทพธิดานางนั้นจะช่วย นอกจากต้องหานางให้พบ ยังต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยน แล้วเจ้ามีของอย่างนั้นด้วยหรือ"

มองยังไงผมก็ไม่เห็นทางที่เด็กคนนี้จะมื่ออะไรไปต่อรองได้เลย ไม่ว่าจะกับเทพธิดาหรือมนุษย์ธรรมดา

"เรื่องนั้นเป็นธุระของข้า ท่านอย่าได้กังวล ขอเพียงไปให้ถึงเท่านั้น เป็นพอ"

เออ เอาะเขาสิครับ

"เจ้าจะให้พวกเราพาไปแล้วเจ้าไว้ใจพวกเราหรือ"

เพ็งเจอโอรมาหมาๆ แต่ท่าทางน้องซิลไปไหมครับ

"อย่างน้อยพวกท่านก็ช่วยข้า อีกอย่างข้าไม่มีอะไรที่เป็นประโยชน์ แก่พวกท่านให้ต้องเปลืองแรงสังหาร สภาพอย่างข้าจะขายเป็นทาสก็ เห็นจะไม่ได้ราคา อีกทั้งที่แห่งนี้ยังห่างไกลจากตัวเมือง ดังนั้นท่านมีทางเลือกแค่สองทางคือเราต่างคนต่างไปกับท่านพาข้าไปส่ง"

ถือว่าเป็นเหตุผลที่ฟังได้ ผมเชื่อว่าในอนาคตเด็กคนนี้จะคงไปได้ไกลแน่นอนถ้ายังไม่ตายซะก่อน และเพื่อให้เป็นแบบนั้น ทางเดียวที่ทำได้ คือต้องพาไปด้วย ผมก็อยากรู้เหมือนกันว่าเทพธิดาอะไรนั่นเป็นใครมาจากไหน แล้วจะเก่งสมคำร่ำลือจริงหรือเปล่า บางทีนี่อาจจะทำให้ได้เบาะแสสืบเชิงเชียวเพิ่มก็ได้ ระหว่างนี้เรื่องของนกสองตัว เทียนอวี่กับอยู่คงทำอะไรมาไม่ได้นอกจากรอให้พวกนั้นเคลื่อนไหวก่อน

การเป็นฝ่ายตั้งรับ แม้จะเสียเปรียบ แต่ก็ใช้ว่าฝ่ายรุกจะได้เปรียบเสมอไป

"ได้ พวกพี่ชายจะไปส่งตัวเอง" ผมพยักหน้ารับคำ อาเถี่ยขยับปากยิ้มแฉ่งหนึ่งก่อนเอียงคอถาม

"แล้วพวกท่าน...?"

ปานนี้เพ็งจะมานึกขึ้นได้หรือเนี่ย

"ข้าหลิวเงินเซียง ส่วนเจ้านี้ หยางเจียน พวกเราเป็นลูกพี่ลูกน้อง" เจ้าหลานชายตอบแทนเมื่อเห็นผมกำลังยุ่งอยู่กับเสียวเป่าที่เกาะไม่ยอมปล่อย

"นั่น..." อาเถี่ยชี้มือไปทางเห่าฟ้า "สุนัขของพวกท่านหรือ"

"ใช่ เอ่อ...มันชื่อเสียวเฮย เป็นสุนัขที่เชื่องมาก หวังว่าเจ้าคงไม่..."

"ข้าไม่กลัว อันที่จริงข้าชอบมันมาก" อาเถี่ยเอ่ยแทรก ทำลาย

คำขอโทษขอโพยในใจของผมที่คันแผลตึงซ้อแสนจะมกายนั่นให้เห่าฟ้า โดยเฉพาะประโยคถัดไปยิ่งทำให้แผลชะงัก "เขี้ยวคม ขนเป็นมัน กล้ามเนื้อแข็งแรง หากฝึกเป็นสุนัขล่าเนื้อคงเหมาะ"

เงินเสียงอ้าปากค้างไปเล็กน้อย ในขณะที่เห่าฟ้าส่งเสียงคล้าย ล้างน้ำลายแว่วเข้ามาในจิต

จริงๆ เราไม่ควรแปลกใจ แน่แล้วว่าอาเถี่ยไม่ใช่ชาวฮั่น แต่เป็น ชาวมองโกลซึ่งเป็นเผ่าทางตอนเหนือที่ชำนาญการเลี้ยงสัตว์และล่าสัตว์ เรื่องพวกนี้ย่อมถ่ายทอดกันมาแต่เล็กแต่น้อย ด้วยสามัญสำนึกของพวกเรา เด็กอายุเท่านี้ไม่น่าจะทำอะไรได้มาก แต่สำหรับคนยุคนี้อายุสิบสามปีก็ถือว่าใกล้จะเข้าสู่วัยหนุ่ม หากเขามีพ่อแม่ก็คงเริ่มมองหาคู่ครองให้ลูก แล้วด้วยซ้ำ

สำหรับอาเถี่ยนั้นดูไม่น่าห่วง ที่น่าห่วงคือเสี่ยวเป่าต่างหาก เด็กตัวเล็กๆ เพิ่งหัดเดินหัดพูด จะอุ้มนานก็ไม่น่าอะไร ให้เดินเองก็ไม่น่าอะไร รอคอยไหนจะยังอาหารการกิน หากปล่อยไปตามลำพังพี่น้องเกรงว่าเสี่ยวเป่าต่างหากที่จะแย่

ทั้งน่าเป็นห่วงและก็น่าสงสัย

หวังว่าอาเถี่ยคงไม่ใช่คนที่ผมคิด

ทั้งที่รู้ว่าการหวังของผมมันมักจะไม่ค่อยสมหวัง แต่ขอหวังสักนิดก็ยังดี...

ไม่มีอะไรเป็นไปตามที่หวังเสมอไป และไม่มีอะไรในโลกที่เป็นไปไม่ได้

ฟังดูขัดแย้งแต่ก็มีข้อเท็จจริงอยู่ในตัวมันเอง

เหมือนกับตอนนี้

"หยางเจียน เจ้าว่าที่นี้คูนๆ หรือไม่"

ผมเหล่มองเงินเสียง "ข้าคิดว่า..."

"ทะเล ทะเล" ยังไม่ทันพูดจบเสียงอ้อแอ้ของเสี่ยวเป่าที่ตอนนี้อยู่

ในอ้อมแขนของเงินเชียงก็คั่งขึ้นพร้อมกับอาการตื่นเต้นแบบเด็กๆ ที่ได้เห็น
ผืนน้ำกว้างขวางสงบนิ่งอยู่ใกล้เพียงเอื้อม

ใช่ครับ ตรงหน้าพวกเราคือทะเล ไม่ใช่ทะเลน้ำเค็มปีแค่เป็นทะเล
น้ำจืดหรือที่เรียกกันว่าทะเลสาบน้ำจืดนั่นเอง

"ถ้านี่คือทะเลสาบหลิวเหอ ก็คงจะใกล้ถึงหมู่บ้านหลิวแล้ว" อาเถี่ย
พูดเรียบๆ เด็กคนนี้หากไม่จำเป็นก็แทบจะไม่อ้าปากพูด ถ้าไม่รู้มาก่อน
คงนึกว่าเป็นคนใบ้ กระนั้นสิ่งที่พูดออกมาหลายๆ ครั้งก็ทำให้เราเกือบ
หัวใจวายหรือคาคอไม่ถึงอยู่เสมอ

"ทะเลสาบหลิวเหอ!" เสียงมังกิอุทานคั่งขึ้นในหัว

"หลิวเหออะไร" หูลีจึงโผล่ตาม

"นายท่าน! ที่นี่..." เหา่ฟ้าเอ๋ยแทรก

"หมู่บ้านหลิว!" จบด้วยเจ้าหลานชาย เจ้านั้นเบิกตากว้างแล้วหัน
มามองผมซึ่งได้แต่พยักหน้า

ใช่แล้ว ที่นี่คือที่ที่ทุกอย่างได้ถือกำเนิดขึ้น

ที่ที่เจ้าศีรษะหล่อหลิวเยียนซางเกิด เป็นที่ที่เงินเชียงเคิบโต เป็น
ที่ที่เทพเออร์หลางเฝ้าเพียรสั่งสอนเรื่องราวต่างๆ ให้หลานชาย

อดีตอันแสนห่างไกลสำหรับพวกเราเหล่านั้น กลายเป็นอนาคตอีก
ร้อยกว่าปีข้างหน้า

ใช่ อีกร้อยกว่าปีต่อจากนี้ หลิวเยียนซางจะถือกำเนิดขึ้นที่นี่ บัณฑิต
หนุ่มผู้ใฝ่หาความรู้ เดินทางไปทั่วเพื่อเสาะหาประสบการณ์ ทว่าระหว่าง
เดินทางกลับบ้านเพื่อเตรียมตัวเข้าสอบที่เมืองหลวง เขาต้องดันดันข้าม
เขาหวัชานที่สูงชัน ฝ่าสายลมแรงไม่อาจต้านทานจนพลัดตกลงไปใน
หุบเหวลึกสุดหยั่งที่ไม่ว่าผู้ใดตกลงไปคงไม่รอดชีวิต แต่ชีวิตหลิวเยียนซาง
ยังไม่ถึงฆาต ชานเซิ่งหมู่ เทพธิดาผู้ปกปักรักษาเขาหวัชานได้ปรากฏตัว
มาช่วยเอาไว้ สุดท้ายจึงเกิดรักต้องห้ามระหว่างเทพกับมนุษย์ขึ้น และ
ผลลัพธ์ของมันก็คือเจ้าคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าและตัวผมในตอนนี้

เทพเออร์หลางที่มีไฉนเป็นไอ้ครัยคนธรรมดา

"พวกท่านเป็นอะไรไป มีอะไรผิดปกติหรือ" เสียงของอาเถียปลุกเราจากภวังค์

อันที่จริงแม้จะสะกิดต่อมฉนวนอยู่บ้าง แต่เพราะใจปฏิเสธไม่ยอมให้เป็นอย่างที่คิด สุดท้ายแล้วพอรู้ที่อยู่แฉใจเห็นอยู่กับตาแล้วว่าไม่สามารถหลีกเลี่ยงเรื่องชวยไม่บันยะบันยังได้ ใจมันก็พานหวีๆ อยากเอาหัวพุ่งฉิวลงไปในทะเลสาบอยู่ดี

"พอดีพี่หลิวกับพี่หยางเพิ่งนึกได้ว่าแถวนี้อยู่ใกล้กับบ้านเกิดนะ"

"เช่นนั้นหรือ" อาเถียพยักหน้าไม่รู้สึกรู้สา ในขณะที่พวกผมรู้สึกเหมือนกำลังถูกเขาทั้งลูกหล่นทับ

"เจ้าบอกว่าหมู่บ้านที่มีคนบอกทางเจ้ามาคือหมู่บ้านหลิวหรือ" เฉินเซียงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่ยังไม่คลายความตระหนก

"ใช่ เจ้าบอกว่าเดินไปตามทางม้า เจ็ดวันจะพบหมู่บ้านหลิว พวกชาวบ้านที่นั่นบอกได้ว่าหาเทพธิดาที่พูดถึงได้อย่างไร"

สายตาของเจ้าหลานชายที่เลื่อนมาสบกับผมเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถามและความสับสน

แต่ถึงอย่างนั้น ในเมื่อมาด้วยกัน ของแบบนี้ขอให้ลงเป็นเทพมาจากไหนก็คงให้คำตอบไม่ได้ในทันทีหรอกนะครั้นว่าสวรรค์หรือนรกขุมไหนถึงส่งพวกเรามาที่นี่

ปลายทางที่สุดยอคอันตรายต่อชีวิตพวกเราที่สุด นับตั้งแต่ออกเดินทางค้นหาเซียนเชิงเซียน!

"นายท่าน!" เสียงประสานของเหล่าฟ้ากับฉีหลงทำให้ผมชะงัก ความรู้สึกผิดปกติที่รับรู้ได้ส่งผลให้ผมเผลอเกร็งตัว จนที่ลูกคั้งชันบ่งบอกกำลังมีความช่วยเหลือคลานเข้ามาอีกครั้ง

ปรานพลึงแปลกๆ จะว่าปีศาจก็ไม่ใช่เซียนก็ไม่เชิง จะเป็นผีสัมภเวสีหรือมนุษย์เดินดินก็ไม่แน่ชัดที่จู่ๆ ก็ปรากฏขึ้นและกำลังมุ่งมาทางเรา งานเข้า!

อย่าบอกนะว่าเจ้าอยู่ยากับเจ้าเทียนอวีมันเริ่มแล้ว?

อะไรจะเร็วปานนั้น ตอนนี้นำพวกนั้นมันน่าจะนอนหยอดน้ำ
ข้าวต้มกันอยู่สิ

แต่ก็ไม่แน่ ทั้งเจ้าอุ้ยาและเจ้าเทียนอวี่ต่างก็มีศิลาสร้างโลกอยู่ใน
มือ ร่างกายที่บากเจ็บพลังที่สูญเสียอาจฟื้นคืนได้โดยไว

มาคิดอีกทีผมน่าจะปล่อยเจ้านกปีกหักให้นอนเคียงไปสักพักน่าจะ
ดี ไม่น่ายกศิลาสร้างโลกให้ง่ายๆ เลย

...หรือว่าเป็นแบบนี้ก็อาจไม่เลว ไอ้ความคลุมเครือค้างที่ยังไม่
ได้สะสางจะได้รับทำให้จบๆ

"เงินเชียง..."

เจ้าหลานชายพยักหน้ารับทั้งที่ผมยังไม่ได้ออกอะไร พัฒนาไปไกล
อย่างไม่น่าเชื่อ ส่วนเรื่องลุยขอให้บอก พุ่นแรงได้เยอะมากตามยี่ห้อเจ้า
หลานชายอยู่แล้วไม่ห่วง

"อาเถี่ย อยู่ข้างๆ ข้าไว้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น" ผมรับเสื้อเป่าที่ส่ง
เสียงอ้อแอ้พุดจาซัดบ้างไม่ซัดบ้างขึ้นมาอุ้มไว้ มีอีกข้างดึงแขนอาเถี่ยมา
ซัดตัว มีเห่าฟ้าเกร็งตัวส่งเสียงครางในลำคอเบาๆ อยู่ใกล้ๆ

อย่างน้อยไม่ว่าจะเป็นอะไร การจะผ่านเข้าถึงตัวเทพเออร์หลาง
นั้นย่อมไม่ใช่เรื่องง่ายๆ แน่นอน

"เกิดอะไรขึ้น!?" อาเถี่ยเผยสีหน้าเลอหลาเป็นครั้งแรก

"มีเสียงผู้หญิงร้องขอความช่วยเหลือ เจ้าไม่ได้ยินหรือ"

เจ้าเค็กปากหนักสั่นหน้า เงินเชียงไม่สนใจ หันไปกระโดดข้ามโขด
หินริมฝั่งน้ำอ้อมไปอีกฝั่งของทะเลสาบ พอกลับจากสายตาเขาก็ใช้วิธีลด
วาร์ปเข้าหาเป้าหมาย ผมใช้ดวงตาพิเศษตามสังเกตการณ์ ไม่ปล่อยยให้
หลุดรอดสายตา

ชายสวมชุดดำสวมผ้าปิดหน้าปิดหน้าปิดตากำลังไล่ทำร้ายหญิงชาว
บ้านคนหนึ่ง แค่ว่าเห็นเจ้าหลานชาย คนคนนั้นกลับไม่คิดต่อสู้ ใช้พลัง
เหนืมนุญช์เร้นกายหายไปอย่างรวดเร็วเล่นเอาผมแปลกใจ ได้แต่ส่อจิต
เรียกห้ามไม่ให้เงินเชียงไล่ตามเพราะเกรงจะเป็นกับดัก

เรื่องนี้มันต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ ชายชุดดำคนนั้นถึงจะไม่เห็นหน้า แต่ท่าทางบางอย่างทำให้ผมรู้สึกคุ้นตา

เดินเซียงกัมหน้ำกัมตาสอบถามหญิงสาวที่ถูกตามเอาชีวิตอยู่พักหนึ่งก่อนจะเดินนำพากลับมา ผมก็รู้สึกได้เลยว่างานคราวนี้เห็นทีจะยุ่ง อีรุงตุงนังหนักกว่าเดิม

เห็นไหมครับ ชีวิตผมมันสะดวกสบายน่าอภิจนาสุคๆ ยืนอยู่เฉยๆ แท้ๆ มีแต่เรื่องวิ่งมาชนไม่หยุดหย่อนแล้วจะให้ผมหลบไปอยู่ตรงไหนทัน นอกจากปักหลักรับเต็มๆ

"แม่นางมู่ นี่ลูกพี่ลูกน้องข้าหยางเจียน" พอมาถึงเจ้าหลานชายก็ไม่พูดพรา้ทำเพลง เอ่ยปากแนะนำเสรีจสรรพเกือบไม่ได้ตั้งตัว "หยางเจียน นี่แม่นางมู่ไซ้ซิง นางเดินทางมาจากในเมือง จะไปหมู่บ้านหลิวแต่ระหว่างทางพบเจอโจรป่าเข้า"

รู้สึกแถวนี้โจรป่าเยอะจริงนะ ผ่านไปไม่ถึงวันเราได้ช่วยเหลือโจรมาตั้งสามราย อะไรจะบังเอิญปานนั้น

"ข้าน้อยไซ้ซิง การจะขอบคุณชายหยาง" แม่สาวแปลกหน้าแต่หน้าไม่แปลกเพราะสวยไซ้ย่อย ย่อตัวการจะ ท่าทางนอบน้อมราวกับสตรีที่ได้รับการอบรมมาดี ทั้งที่สวมเพียงชุดเก่าๆ

"ไม่ต้องพิธีรีตอง ข้าเป็นคนธรรมดาหาใช้ขุนนาง" ผมวางเสี่ยวเป่าลงข้างพี่ชาย เปลี่ยนเป็นจูงมือเอาไว้แทน "ว่าแต่ แม่นางก็จะไปหมู่บ้านหลิวเหมือนกันหรือ"

"ใช่แล้ว" นางตอบด้วยเสียงเบาๆ ท่าทางหวาดระแวงเราพอสมควร ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติ

บังเอิญ บังเอิญอย่างเหมาะเจาะเหมาะเหม็งไม่มีอะไรเปรียบ

"แล้วโยจึงพบโจรป่าเข้าได้"

แถมเป็นโจรป่าชั้นเทพ เทพถึงขนาดหายตัวได้!

"เอ่อ...ข้าก็ไม่ทราบ อยู่ดีๆ มันก็โผล่มา" นางกัมหน้ำ เลื่อนสายคาไปทางอื่นที่ไม่ใช่พวกเรา

"ขอเสียมารยาทสอบถาม ไม่ทราบว่แม่นางไปที่หมู่บ้านหลิวด้วยเหตุใด ที่นั่นอยู่ห่างไกลกลางป่าเขา ซ้าเป็นอิสตรี ไยเดินทางเพียงลำพัง"

"นางไปหาญาตินะ"

จู่ๆ เจ้าเงินเชียงก็แย่งตอบคำถาม สายตาของเขามองมู่ไซซิง คุฝ่อนคลาย ไม่มีแว่หวาดกลัวแม้แต่น้อยทั้งที่นางไม่ใช่สาวหน้าตาจี้รว จี้เห่ เรียกว่าสวยเฉียบก็คงได้

หรือว่านั่น...รักแรกพบของเจ้าหลาน!?

แต่จะดีกว่านี้ถ้าอนาคตหลานสะใภ้จะไม่แสดงท่าทางเต็มไปด้วยพิรุณแบบนี้

"หยางเจียน ไหนๆ เราก็จะไปที่นั่นอยู่แล้วก็ให้นางร่วมทางไปด้วยเถอะ"

มันก็แหงอยู่แล้ว คงไม่มีใครใจคำปล่อยให้ผู้หญิงเดินทางคนเดียว หรือถึงนางจะทำตัวไม่น่าไว้วางใจก็ตาม

"อืม" ผมพยักหน้า มู่ไซซิงหันไปฉีกยิ้มกับเงินเชียงที่ยิ้มหน้าบานไว้รอ ท่าทางเจ้านี้มันจะไปตกลงรับปากไว้แล้ว ที่ถามก็แค่ถามไปตามมารยาท ต่อให้ผมจะยอมหรือไม่มันก็คงพาไปให้ได้ยู่ดี

ทำไมรู้สึกเหมือนว่ามีใครกำลังจัดฉากเตรียมแสดงปาหี่พิกล

"น้องชายทั้งสองนี่ใช่หรือไม่ที่ท่านบอกว่าถูกโจรปล้นมาเหมือนกัน"

พอเก็บอาการยินดีได้แล้วสายตาของนางพลันพุ่งเป้าไปที่เค็กในการดูแลทั้งสองของพวกเรา

"ถูกต้อง" ผมพยักหน้ามองหญิงสาวที่ดูจะอ่อนกว่าตัวเองไม่กี่ปี โนม้ตัวเข้าไปใกล้เสี่ยวเป่า ลูบไล้แก้มยู่ๆ นั่นเบาๆ รวกับเป็นแม่ผู้อ่อนโยน

"โถ น่าสงสาร" นางรำพึง "ชื่ออะไรกันบ้าง"

"อาเถี่ยกับเสี่ยวเป่า" เจ้าเงินเชียงแย่งตอบอีกตามเคย

มู่ไซซิงทักทายปราศรัยกับเด็กๆ ด้วยอัธยาศัยอันดี หันไปเล่นหัว

กับเห่าฟ้าสักพักนางจึงยี้ดตัวขึ้น

"ขอบคุณคุณชายหยางอีกครั้งที่ยอมให้เข้าร่วมทางไปด้วย แล้วก็...
คุณชายหลิว ขอคุณที่ช่วยเหลือข้า"

สาวน้อยหันไปยิ้มหวานกับเจ้าหลานชาย ส่วนรายนั้นจะยังงังละ
ครีบ นอกจากหน้าบาน

จริงๆ ผมก็อยากส่งสองคนนี้เข้าสู่โลกของเราสอง ถ้าไม่กลัวต้อง
ยีนขาแข็งน้ำค้างเกาะอยู่ริมทะเลสาบ ตัวเองกับเหล่าสรรพสัตว์ในคาถา
นะไม่เท่าไร แต่เด็กๆ นี่สิ เพราะงั้นเลยจำเป็นต้องเข้าไปขัด

"นี่ก็ใกล้ค่ำแล้ว คินนี่เราคงต้องพักที่นี่ก่อน พรุ่งนี้ค่อยออกเดิน
ทาง"

พอมีคนปกคิธรรมคาร่วมทางก็เป็นธรรมดาที่พวกเราต้องทำตัว
ปกคิเพื่อไม่ให้คนสงสัย อีกอย่างผมเองก็อยากจะอยู่นิ่งๆ คิดทบทวนอะไร
สักพัก เพื่อว่าสมองจะได้แจ่มใสขึ้นพอจะรับมือกับเรื่องไม่ชอบมาพากล
ที่กำลังประดังเข้ามา

ทะเลสาบหลิวเหอ ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ร้อยปี อดีตหรืออนาคต ที่นี้
ก็แทบจะไม่เปลี่ยนแปลง ราวกับว่ากาลเวลาถูกหยุดเอาไว้

เช่นเดียวกับกาลเวลาของหมู่บ้านหลิวในอดีตของเทพเอิร์ทกลาง
หรือถ้าพูดกันตอนนี้ก็คือ ในอนาคตข้างหน้า ที่นั่นจะถูกสำรวจ
สำรวจครึ่งซีกกาลเวลา ส่งเข้าสู่ห้วงมิติอันหยุดนิ่งและไร้สิ้นสุด เหตุก็
เพราะฝีมือของลูกหลานสกุลหลิว หลิวเงินเซียะ

การอยู่อย่างเป็นอมตะในสถานที่ที่ถูกตัดขาดจากโลก ในกาลเวลา
ที่ไม่เคลื่อนไหวเป็นสิ่งที่มนุษย์อาจเฝฝันถึงและไขว่คว้าเพื่อให้ได้มา แต่
หาว่าไม่ว่าการดำรงอยู่เช่นนั้นมันทรมาณเพียงใด

"ท่านลุง"

คำเรียกขานจากเสียงคุ่นหูทำให้ผมเกือบสิ้นไถลหัวที่มน้ำ

"ข้าบอกไม่ให้เจ้าเรียกอย่างนั้น"

"พออยู่ที่นี้แล้วนึกถึงเรื่องราวเก่าๆ มันก็อดไม่ได้" เฉินเซียงก้าว
มายืนเคียงข้าง สายตาทอดมองไปยังเงาของพระจันทร์ที่สะท้อนพื้นน้ำ คุณ
สวยามรารภาพว่า "แล้วก็...รู้สึกเหมือนจะนึกถึงอะไรบางอย่างขึ้นมาได้"

"อะไร" ผมยกมือกอดอกเบนหน้าไปถาม นานๆ จะได้เห็นท่าที่
ผ่อนคลายสบายอกสบายใจของเจ้าหลานชาย

"ความสุขนะ" สายลมแผ่วๆ พัดผ่านมาพร้อมกับรอยยิ้มเล็กๆ
ปรากฏบนใบหน้า "ที่นี่เป็นที่ที่ข้าอยู่แล้วมีความสุขที่สุด ความสุขที่เมื่อมี
หลายสิ่งหลายอย่างผ่านเข้ามามันก็ทำให้ข้าลืมเลือนไป"

ผมหันกลับไปจ้องมองระลอกคลื่นบนผิวน้ำ นึกอยู่นานก็นึกไม่ออก
ว่าจะพูดอะไร

"เจ้าเอง...กาลข้างหน้าก็คงสร้างช่วงเวลาแห่งความสุขเหล่านั้นขึ้นมา
ได้อีก"

เจ้าหลานชายไม่ได้ตอบอะไร บรรยายากศจึงเงยบั้นลงชั่วคราว

"ข้ารู้ว่าท่านทำให้ข้าลืมอะไรบางอย่าง แล้วอะไรบางอย่างที่ว่าก็
เกี่ยวกับที่นี่"

เสียงพึมพำนั้นทำให้ผมเผลอสุดหายใจลึก ไม่รู้เพราะความกดดัน
ลึกๆ ในใจหรือเพราะว่าลมเย็นยะเยือกที่พัดผ่านสายน้ำมาสัมผัสตัว

"มันไม่สำคัญ...สักวันความทรงจำนั้นจะกลับมาหาเจ้าเอง แต่ก็
อย่างที่บอก จะกลับมาหรือไม่ ถึงตอนนี้มันก็ไม่มีผลต่อชีวิตเจ้าอีก ที่
สำคัญคืออนาคตต่างหากที่เจ้าควรใส่ใจ"

เฉินเซียงเงยไปอีกครั้ง ก่อนที่ผมจะได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ

"รู้สึกเหมือนเมื่อก่อนท่านก็ยืนอยู่ตรงนี้ แล้วก็บรมข้าจนข้าหูชา
เช่นนี้"

ขอโทษที! ผมไม่คุ้นกับเฉินเซียงเวอร์ชันนี้อย่างแรง!

"ก็คิด" นอกจากนี้แล้วผมก็นึกอะไรไม่ออก ได้แต่กวาดสายตาไป
ทั่ว ไม่รู้จะวางมันไว้ตรงไหน รู้สึกทั้งคันคันและอึดอัดไปพร้อมกัน และ
นั่นเรียกเสียงหัวเราะจากเจ้าตัวคันเรื่องได้อีกครั้ง และมันทำให้สายตา

ของผมมีเป้าหมายในที่สุด "หัวเราะอะไร"

"ข้าเพิ่งเคยเห็นท่านเป็นแบบนี้" เฉินเซียงพยายามกลั้นน้ำ ทำทาง
ทุกทีเลยจนน้ำดิบกระเด็น "ปกติท่านดูเป็นคนมั่นอกมั่นใจในตนเอง
ทุกอิริยาบถจนบางที่ข้าก็รู้สึกเกรง แต่ว่าเมื่อครู..."

"จะอย่างไรก็ตาม" ผมรีบพูดแทรกเพราะกลัวจะได้ดิบหลานตก
น้ำขึ้นมาจริง ๆ "ข้าว่าเรามาพูดเรื่องหมูไฉ่ซิงกันก่อนดีกว่า"

"นางทำไม" เจ้าหลานชายยังหุบยืมไม่ลงทั้งๆ ที่อ้าปากถาม

"เจ้าไม่รู้สีกว่ามีอะไรน่าสงสัยหรือ" ผมพยายามไม่สนใจ

"ไม่" เจ้านั้นสั่นหน้า ทำตาใส่อับรุษฤทธิ์

"ข้ารู้สีกว่านางแปลกๆ เหมือนมีอะไรปิดบัง"

จริงๆ ถ้าเป็นสถานการณ์ทั่วไป หากคนเพิ่งพบหน้าจะมีอะไรปิดบัง
กันบ้างก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก เพราะจะทำให้ไวใจคนแปลกหน้าคงเป็นไปได้ยาก
แต่ในเมื่อนางเข้ามาในสถานการณ์อย่างนี้ ผมก็อดไม่ได้ที่จะเก็บเอามาคิด

"นางเป็นปีศาจหรือ"

เรื่องนั้นแน่นอนว่าตรวจสอบแล้ว

"ไม่"

"ถ้าเช่นนั้นขอให้นางแปลกอย่างไรก็คงไม่เป็นภัยแก่เรา เพียงส่ง
นางไปถึงหมู่บ้านหลิวทุกอย่างก็จบ"

ก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น ไม่งั้นละก็หายน่ะอาจบังเกิดแบบที่ต่อให้
ร้อยเซียนเชิงเซียวก็คงไม่ช่วยอะไร

"ที่แปลกอีกอย่างก็เห็นจะเป็นเจ้า" ผมคัดลिनใจพูดให้ชัดเจน

"ข้า?" เจ้าหลานชายเลิกคิ้วทำหน้าเหวอทันควัน

"โดยเฉพาะกับแม่นางไฉ่ซิง"

"ไม่กระมัง" คราวนี้เจ้านั้นสั่นหน้ารัวทั้งที่ผมยังไม่ทันได้พูดอะไร

"เจ้าชอบนางหรือ"

เฉินเซียงเจียบไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยปาก "ทำไมถึงคิดอย่างนั้น"

"ทั้งๆ เพิ่งพบกันไม่ทันข้ามวัน ไม่ต้องพูดถึงประเด็นอื่น ข้าไม่เคย

เห็นเจ้าคุณสนิทใจกับผู้หญิงคนไหนเท่านั้นาง เช่นนี้แล้วจะให้คิดอย่างไร"

เจ้าหลานชายขมวดคิ้ว สีหน้าเหมือนกำลังคิดใคร่ครวญอย่างหนัก คีที่ผมเกณฑ์เหล่าสัตว์ในคาถาให้ไปดูแลความปลอดภัยรอบๆ ไม่งั้นถ้าเจ้าพวกนั้นมาเห็นท่าทางเจ้าเงินเซียงตอนนี้และรู้ถึงประเด็นที่กำลังพูดอยู่ ไม่รู้จะมีปฏิกิริยายังไงกันบ้าง แต่คาดว่าเจ้าหลานชายคงไม่ชอบใจนักหรอก พนันได้เลย

"ข้าเองก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าข้าอยู่ใกล้นางแล้วรู้สึกสบายใจ รู้สึกผูกพันเหมือนเป็นคนคุ้นเคย แต่ถึงขั้นรักชอบคงยังไม่ใช่"

ยังไม่ใช่ตอนนี้ แต่ต่อไปข้างหน้าไม่แน่ว่างน?

"ตอนนี้ไม่ใช่ วันหน้าก็ยังไม่รู้" ผมย่ำเสียงเค็ดเซา "เจ้าอย่าลืมว่าที่นี่ไม่ใช่ของเรา มันคืออดีต ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ทุกคนที่เราพบคือคนในอดีตของเรา"

"อืม จำรู้แล้ว" เจ้าหลานชายรับปาก แต่ดูไม่ค่อยเต็มเสียง

"อีกอย่างที่เราต้องบอกเจ้าเอาไว้...เราต้องหลีกเลี่ยงที่จะเข้าไปข้องเกี่ยวกับคนของหมู่บ้านหลิวให้มากที่สุด อย่าพยายามเอาตัวเข้าไปใกล้ชิดผูกพัน ไม่เช่นนั้นอาจมีเรื่องยุ่งยากตามมา"

"เพราะอะไร"

"ข้าเพิ่งบอกเจ้าไป ที่นี่คืออดีต เจ้าเป็นคนของหมู่บ้านหลิวในอีกร้อยกว่าปีนับจากนี้ ดังนั้นคนของหมู่บ้านหลิว ไม่คนใดก็คนหนึ่งหรืออาจจะหลายคนย่อมข้องเกี่ยวเป็นบรรพบุรุษของเจ้า ถ้ามีคนนอกอย่างเราเข้าไปยุ่งจนเผลอไปเปลี่ยนแปลงอะไรเข้า ไม่น่ว่าอาจจะไม่มีเจ้าอยู่ตรงนี้ และถ้าไม่มีเจ้าก็ไม่มีข้าในยามนี้เช่นกัน"

มันเป็นอะไรที่ซับซ้อนพอๆ ดังนั้นผมจึงไม่แปลกใจกับปฏิกิริยาตอบรับของเจ้าหลานชาย

"นี่มัน..." เงินเซียงทำหน้าง

"ไม่จำเป็นต้องคิดมาก โอกาสเกิดขึ้นได้ยากมาก สะตามนุษย์ยากเปลี่ยน ข้าเพียงเตือนให้ระวังเอาไว้"

ใช่ โอกาสเกิดขึ้นได้ยาก แต่ใช่ว่าจะไม่มีทางเป็นไปได้ โดยเฉพาะเมื่อมีกลุ่มคนและที่ไม่ใช่คนผู้เป็นแม่เหล็กดึงดูดความซวยามารวมตัวอยู่ตรงนี้นักันถ้วนหน้า

**"ถึงจะบอกว่าที่นี่คือหมู่บ้านหลิวก็เถอะนะ แต่ดูอย่างไรข้าก็
ไม่รู้สึกคุ้นเคยแม้แต่น้อย"**

เจ้าเงินเชียงยิ่นเปรยเสียงเบาหวิวอยู่ข้างตัว อีกด้านหนึ่งคือมูไซซึ่งที่ยืนเหม่อคล้ายคนใจลอยขณะมองไปรอบๆ อาเถี่ยผู้สงบเสงี่ยมกำลังอ้อมเสี่ยวเป่าที่กำลังหลับปุ๋ยอยู่กับหัวไหล่ของเขา แววดตาไม่มีแม้แต่แววยินดีหรือแปลกใจ อันที่จริงต้องบอกว่ามันแทบไม่มีอะไรให้อ่านได้เลยมากกว่า

ผมมองๆ บรรดาผู้คนแปลกๆ ที่มารวมตัวกัน ได้แต่ลอบถอนใจระบายความรู้สึกอึดอัด เบนสายตามองสำรวจยังจุดหมายปลายทางแทน

พื้นที่ราบท่ามกลางป่าเขาค้นหน้าเราคือหมู่บ้านหลิว หมู่บ้านที่ตั้งอยู่ท่ามกลางธรรมชาติและสายน้ำ พื้นที่ราบกว้างใหญ่นั้นเต็มไปด้วยบ้านเรือนหลังเล็กใหญ่ลดหลั่นกระจุกกระจายนับได้ราวห้าสิบกว่าหลังคาเรือนมองเห็นชาวบ้านยืน นั่ง พุคคยสนทนากันอยู่ตามทางหรือบริเวณบ้านแต่ละหลังเป็นช่วงๆ ไม่ถึงกับคึกคักแต่ก็ไม่ได้วังเวงจนน่ากลัว ต่างกับอีกร้อยปีต่อจากนี้

เมื่อผมมาหาเงินเชียงที่หมู่บ้านหลิว ที่นี่มักจะคึกคักอยู่ตลอดเวลาด้วยผู้คนที่หนาตากว่าและมีชีวิตชีวากว่า

"เจ้าไม่คุ้นเคยเป็นเรื่องธรรมดา ในเมื่อที่นี่เป็นหมู่บ้านหลิวก่อนเจ้าเกิดเป็นร้อยปี" ผมพยายามสรรหาเหตุผลมาอธิบายให้คนฟังคลายใจ

บอกตามตรงว่างานนี้ผมโคตรเกร็ง เราไม่มีทางรู้เลยว่าใครเป็นใคร ใครควรเข้าใกล้และใครควรออกห่าง ทุกอย่างยากจะแยกแยะได้ แต่มาถึงขั้นนี้จะหลีกเลี่ยงไม่พูดไม่พบกับใครเลยเห็นทีจะยิ่งยากพอกัน

หากไม่เกิดเรื่องก็ไม่วางใจ และหากไม่รู้ต้นตอของเหตุก็ยิ่งยากจะป้องกัน เหมือนคนตาบอดเดินอยู่บนเส้นลวดคี่ๆ นี่เอง

ไม่ต้องมีใครบอกผมก็รู้ว่านี่มันยิ่งกว่าหนทางไปสู่หายนะแท้ๆ ไม่มี
ปลอมปน

"ใช่ซิง ญาติของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ประเคี้ยวพวกเราจะพาไปส่ง"

เสียงอ่อนนุ่มผุดผ่องดังผุดออกจากความเกรงเกรียง และเจ้าของ
เสียงนั้นก็ไม่ใช่ใคร เจ้าหลานชายผู้นี้จะหายขาดจากโรคอิสตรีลิมไป
โดยปริยายนั้นง

"ขอบคุณพี่เงินเชียง" มูไซซิงเงยหน้ายิ้มหวาน แต่เพียงพริบตา
สีหน้ากลับสลดลงราวเป็นคนละคน "แต่ว่า..."

"แต่อะไร" ผมเปลือโพล่งถามเพราะรู้สึกตึงใจกับท่าทางไม่ชัดเจน
ของผู้หญิงคนนี้พิกล พฤติกรรมนี้เองที่เรียกสายตาคคนทั้งกลุ่มมารวมกัน
ได้ชะงัดนัก

เอาละ ผมไม่ได้เป็นลุงที่หวังหรือเห่อหลาน ไม่ได้ไม่พอใจที่หลาน
ชายจะหาหลานสะใภ้มาให้ ถ้าหลานสะใภ้ที่ว่าจะมีที่มาชัดเจนและอยู่นอก
เหนือจากสถานการณ์และการกระทำอันแปลกประหลาดของหลานชาย

ตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว คอให้เจ้าเงินเชียงไม่ได้กลัวผู้หญิง แต่จะเสวนา
พูดคุยกับสาวที่ไหนก็ไม่เคยให้ความสนิทสนมรวดเร็วขนาดนี้ ใครๆ ก็รู้
ว่าคอให้ปีศาจน่ากลัวแค่ไหนแต่ก็ไม่เท่าผู้หญิง เมื่อไรที่เอาใจไปผูกพัน
เมื่อนั้นอิทธิพลของผู้หญิงที่มีอาจเปลี่ยนความคิดหรือปณิธานของผู้ชาย
คนนั้นได้ไม่ยากหากใจไม่เข้มแข็งพอ

เป็นแบบนี้แล้วจะไม่ให้ผมกลัวได้ยังไง

"ข้ายังไม่อยากไป" มูไซซิงตอบ ท่าทางนางดูไม่ค่อยจะชอบหน้า
ผมอยู่เหมือนกัน เพราะพอพูดได้แค่นั้นก็หันขวับไปคว้าแขนเงินเชียง "พี่
เงินเชียง ได้โปรดช่วยข้าด้วย"

ไม่ทันไรก็เรียกชื่อผู้ชายอย่างสนิทสนม ถ้านางเป็นปีศาจผมยังรู้สึก
สบายใจกว่านี้

"ใช่ซิง เจ้ามีอะไรไม่สบายใจหรือ บอกมาข้าจะช่วย"

นี่ก็อีกรายที่น่าห่วง แค่ไม่กี่วันถึงขนาดเรียกชื่อกันเฉยๆ แล้วยัง

ทำท่าจะสร้างโลกส่วนตัวต่อหน้าชาวบ้านด้วย อาการท่าจะหนัก

"พี่หยาง" เสียงของอาเถี่ยเรียกความสนใจ ผมสบตาเขา ก็มองเห็นความรู้สึกลับเคียงกันคือเริ่มรำคาญ อีกอย่าง การที่ต้องอุ้มเด็กตัวโตๆ มานานพอสมควรคงทำให้เมื่อย ผมจึงก้มลงไปปรับเสี้ยวเป่าที่กำลังหลับปุ๋ยมาอุ้มแทน ขณะที่สองคนในโลกส่วนตัวยังสนทนาต่อ

"ความจริงแล้ว ข้าเดินทางมาที่นี่เพื่อหาคุณหมย" มู่ไช่ชิงก้มหน้าพูดไม่เต็มเสียง "บิดามารดาของพวกเราหมั้นหมายเอาไว้ตั้งแต่ยังเด็ก เขาเป็นลูกชายหัวหน้าหมู่บ้าน เมื่อครั้งเดือนก่อนคนของหมู่บ้านลิวไปรับตัวข้ามา แต่ระหว่างทางกลับถูกปีศาจโผล่มาสังหาร เหลือเพียงข้าที่หนีรอดมาจนพบกับท่าน อันที่จริงแล้วข้าไม่อยากแต่งงานโดยเฉพาะกับคนที่ข้าไม่เคยรู้จักพบหน้ากันมาก่อน"

นอกจากโกหกเรื่องโจรปล้นแล้ว เรื่องที่ผู้หญิงตัวคนเดียวหนีรอดจากปีศาจมาได้ ฟังยังไม่มันก็น่าสงสัยไม่ใช่หรอ

"แล้วเจ้าอยากให้ข้าช่วยอะไร"

แต่ดูเหมือนเจ้าหลานชายผู้มีวิญญานสุภาพบุรุษเข้าสิงกลับไม่ได้สนใจประเด็นน่าสงสัยเหล่านั้นแม้แต่น้อย

"ข้าเองก็ไมรู้"

สีหน้าเคียดแค้นร้อนใจประหนึ่งชีวิตกำลังใกล้ถึงลงเหวของนาง ยิ่งทำให้หน้าเสียงของเจ้าเงินเสียงอ่อนโยนยวบยาบลงทันตา

"ให้ข้าช่วยคุณให้คิดหรือไม่ เชื่อว่าคนที่นี้คงไม่ใจร้าย"

ผมเข้าใจ... สำหรับคนได้อาศัยอยู่กับแม่และน้องสาวผู้มีความสามารถและนิสัยสุจริตทุกเมื่อเชื่อวันอย่างผม ย่อมรู้ว่าผู้หญิงนั้นน่ากลัวแค่ไหน แต่สำหรับเจ้าหลานชายที่อ่อนค้อยเรื่องสตรีเพศย่อมไม่มีทางรู้ซึ่งแน่นอน

"จริงสิ ท่านเองก็แค่หลิวบางที..."

"แม่นางไม่อยากแต่งงานก็ไม่ยาก" ผมอดแทรกไม่ได้ พยายามไม่ให้เสียงดังรบกวนเสี้ยวเป่าที่ซบหน้าอยู่บนบ่า "เพียงไปพบคุณหมั้นผู้นั้น

พร้อมกับเงินเสียง ไม่น่าว่าแม่นางมู่อาจได้สมดังใจ ไม่ต้องแต่งงานออกเรือนกับคู่หมั้นที่ไม่ได้รักผู้นั้น"

"เพราะอะไร" เจ้าหลานชายหันมาขมวดคิ้วใส่

"เมื่อพวกเขาเข้าใจว่าเจ้ากับแม่นางมู่ ชายหญิงเดินทางร่วมกันสองต่อสองท่ามกลางป่าเขา ค่อยให้บอกว่าต่างคนต่างบริสุทธิ์ใจ แต่จะเกิดอะไรต่อไปเจ้าคงรู้ดี"

"เช่นนั้นจะทำให้ไซชิงเสียหาย"

"ข้าเพียงเสนอความเห็น" ผมว่าพร้อมกับโยกตัวกล่อมเสี้ยวเป่าที่เริ่มขยับหยุกหยิกไปด้วย ประสบการณ์ที่เคยเลี้ยงเจ้าหลานชาย มาวันนี้ถือว่าช่วยได้มาก "ไม่ว่าทางไหน การจะได้อะไรมาย่อมมีสิ่งแลกเปลี่ยน เมื่อแม่นางมู่ไม่ยอมแต่งงานก็ต้องยอมแลกกับการถูกรังแก หากเดินเข้าไปพูดตรงๆ เช่นที่เจ้าว่า บิคารมารดาของทั้งสองฝ่ายย่อมต้องเกิดความบาดหมาง ทว่า...ถ้ายอมแต่งก็จะไม่มีเรื่องยุ่งยากเหล่านั้นนอกจากความลำบากใจเป็นทุกขใจ ซึ่งนั่นก็ยังไม่แน่ บางทีเมื่อได้พบคู่หมั้น แม่นางมู่อาจจะพึงใจรักชอบเขาก็เป็นได้ เพราะฉะนั้นข้าคิดว่าอย่าเพิ่งตัดสินใจไปก่อนไว้จะดีกว่า"

"นั่นสินะ" เจ้าหลานชายพยักหน้าท่าทางสับสน "เจ้าน่าจะลองพบเขาดูก่อน"

ทั้งที่รู้ว่าสาวที่หมายตากำลังจะไปหาคู่หมั้นแต่ฉันกลับดูไม่เคียดแค้นร้อนใจ ตกลงเจ้าหลานฉันชอบหรือไม่ชอบผู้หญิงคนนี้นักแน่ ลุงชักตามไม่ทัน

"ถ้าท่านว่าอย่างนั้นก็ได้" มู่ไซชิงพยักหน้าอย่างง่ายดาย แม้ท่าทางจะดูผิดหวังอยู่บ้างก็ตาม

"เช่นนั้นเราคงต้องรบกวนแม่นางมู่แล้ว" ผมลูบหลังเสี้ยวเป่าที่เริ่มส่งเสียงงึมงำ "เด็กๆ คงจะเหนื่อยและหิว คิดว่าคนหมู่บ้านหลิวคงไม่ไร้อาหารค่ำ ไหนๆ พวกเขาก็คงจะไปที่บ้านของหัวหน้าหมู่บ้าน รบกวนพาเด็กๆ ไปขออาศัยพักที่นั่นสักพักคงไม่เหลือบ่ากว่าแรง"

มูไซซิมองเสี่ยวเป่ากับอาเถี่ยแล้วพยักหน้า ส่วนเจ้าหลานชายได้แต่ส่งสายตางุนงง

"แล้วเจ้า?"

"ข้าจะไปเดินดูแถวนี้สักพัก" ผมบอก เป็นอันรู้กันว่าจะไปดูตลาดและหาทางสอบถามชาวบ้านถึงเรื่องเทพธิดาที่ว่า

"ถ้าอย่างนั้นก็ได้อ" ฉินเซียงรับคำ เขาเอื้อมมือมาดึงตัวเสี่ยวเป่าไปอุ้มแทน ส่งสายตาเชิงบอกให้ระวังตัวแล้วหันไปพยักหน้ากับมูไซซิเดินนำกลุ่มคนที่มีสภาพเหมือนเป็นครอบครัวพ่อแม่อู่นั้นไปอีกทางหนึ่งท่ามกลางสายตาของชาวบ้านบางคนที่ยืนมองมาด้วยความสงสัยใคร่รู้

ผมไม่รอให้ความใคร่รู้ที่นั่นมาขัดขวางสิ่งที่กำลังทำได้ จึงรีบเดินถอยให้ห่างจากสายตาเหล่านั้น

"นายท่าน เราจะไปไหนกันหรือ" เหาฟ้าที่เดินลัดเลาะอยู่ริมชายป่าไม่ได้เข้าไปในเขตหมู่บ้านตั้งแต่แรกเอ่ยถาม พร้อมกับเข้ามาเดินเคียงข้างเมื่อออกห่างจากจุดอันตรายพอสมควร

"เราต้องหาเทพธิดานั้นให้พบโดยเร็วเพื่อคู่ควมมีความเกี่ยวข้องกับเซียนเชิงเสี่ยวหรือไม่ และไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด"

"แล้วเจ้าจะอย่างไร ไม่สอบถามคนในหมู่บ้านหรือ" หูลี่จิงโผล่หัวออกมาจากถ้ำนอน

"ไม่" ผมสั่นหน้า ขาก้าวเข้าไปข้างหน้าไม่รีรอ "หากมีเทพหรือมารอยู่แถวนี้จริง ข้าย่อมต้องรู้ แม่เจ้าเทียนอวี๋มันสามารถปิดกั้นพลังเหล่าเซียนได้ แต่นี่ไม่เกี่ยวกับเจ้านั้นแล้วละก็ ย่อมไม่อาจฟันสายตาคำ"

ข้อนี้ผมค่อนข้างมั่นใจ และก่อนที่จะมีอะไรเลยเถิดไปมากกว่านี้ต้องรีบทำให้ทุกอย่างกระจ่างโดยเร็ว

"เท่าที่รู้จักเทียนอวี๋และได้กลับไปคลุกคลีกับเขามาพักหนึ่ง คิดว่านี่ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับเขา" เหาฟ้าพูดต่อ "ลำพังคัดการเชื่อมโยงระหว่างท่านกับเหล่าเซียนก็นับว่าหนักหนาใกล้เกินขีดจำกัดของเขาแล้ว แต่กระนั้นก็ยังไม่สามารถปิดกั้นได้ทั้งหมด ดังนั้นการจะทำกับผู้อื่นที่ไม่

เกี่ยวข้องและไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ เห็นทีว่าไม่น่าเป็นไปได้"

"ใครจะรู้ ไม่แน่ว่าเรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นทั้งหมด เจ้าเด็กสองคน นั้น มูไซซิง หมู่บ้านหลิว นี่อาจจะรวมอยู่ในแผนการของเจ้านกมารนั่นก็เป็นได้" ฉีหลงยังคงไม่เลิกมองเจ้านกปีกหักในแง่ร้าย ซึ่งแง่ร้ายที่ว่าผมก็ไม่ปฏิเสธว่ามันก็เป็นไปได้

"เคียวเราก็คงได้รู้"

ผมหยุดฝีเท้าอยู่กลางลานเล็กๆ ล้อมรอบด้วยต้นไม้สูงชะลูดตลอดผู้คน หลับตารวบรวมสมาธิ ใช้ความรู้สึกลึกลับ ผสมผสานกับดวงตาที่สาม สอดส่องมองหาพลังอันผิดธรรมชาติซึ่งอาจอยู่ไม่ไกลไม่ไกลในละแวกนี้ เพียงไม่นานก็สัมผัสได้ถึงชุมพลังสุดประหลาดที่จุดหนึ่ง เป็นพลังที่ทำให้ความรู้สึกลึกลับเป็นความคุ้นเคย มันตึงคึก คึกอยู่ในใจ จะว่าเป็นปีศาจมารร้ายก็ไม่ใช่ว่าจะเป็นเทพก็ไม่เชิง

พลังแบบนี้มัน...

"เห่าฟ้าตามข้ามา" ผมร้องส่งพลังามุ่งสู่จุดหมายที่มองเห็นนั่นทันทีวัน รู้ตัวสัปดาห์ในกาถาย่อมตามได้ไม่มีพลาด

ที่ที่ผมเผลอมาเป็นใจกลางป่า มีต้นไม้หนาทึบล้อมรอบ ด้านบนปกคลุมด้วยเถาวัลย์หนาแน่นจนมองแทบไม่เห็นแสงสว่าง ตรงหน้าคือเวียงผาเว้าลึกเข้าไปภายใต้ขุนเขาสูงชัน กะด้วยสายตาคาดว่าด้านในคงเป็นโพรงถ้ำ และนั่นเองคือเป้าหมาย

หวังว่าคราวนี้จะได้เรื่อง...

"เทพเออร์หลาง เจ้ามาแล้วหรือ" เสียงหวานเยือกเย็นประหนึ่งผีหลอกวิญญาณหลอนที่ดังขึ้นกะทันหันทำให้ผมสะดุ้ง เผลอเหลียวซ้ายแลขวาวอย่างหวาดระแวง

"นายท่าน มีอะไรหรือ" เห่าฟ้าที่ตามมาสมทบทัก

"เสียงนั่น"

"เสียงอะไร" หูหลีจึงเชิดหน้า สูดลม สายตากวาดไปทั่วพอกัน แต่กลับไม่มีที่ท่าจะเข้าใจในสิ่งที่ผมพูด

"พวกเจ้าไม่ได้ยิน?"

หมาคำกับหมาขาวพร้อมใจกันส่ายหน้า ส่วนเจ้ามังกิ ถึงไม่บอก
ผมก็รู้ว่าคุณน่าจะออกมาในแนวทางเดียวกัน คุณจากสถานการณ์แล้ว
ก็น่าจะหาข้อสรุปได้ไม่ยาก

"เช่นนั้นน้ำใจคิดว่าผู้ที่เราต้องการมาพบคงออกมาต้อนรับแล้ว"

ผมทำท่าจะก้าวเข้าไป แต่กลับต้องสะดุ้งอีกครั้งด้วยเสียงความ
หวนที่ครวญเป็นเสียงผู้ชายคังซัดเจน

"นั่นเจ้าจะทำอะไร?"

ผมหันขวับไปจ้อง

"เจ้าเป็นใครมาทำอะไรที่นี่?" คุณพี่ชายท่าทางคล้ายบัณฑิตคน
หนึ่งก้าวปราดเข้ามาคล้ายอยากหาเรื่อง สวนทางกับภาพลักษณ์ไปไกลลิบ
นอกจากเสื้อผ้าการแต่งตัวที่ดูดีมีตระกูลเกินกว่าจะมาทำอะไร
กลางป่าแล้ว หน้าตาของเจ้านั้นมันยังคล้าย...

"ข้าถามว่าเจ้าเป็นใคร มาทำอะไรที่นี่!"

"ข้าเดินทางผ่านมาแล้วพอดีหลงทาง" ผมรีบแต่งเรื่องโดยไว "เดิน
หาทางออกจากป่าจนเหนื่อยเหนื่อยไปต่อไม่ไหว จึงคิดจะเข้าไปหลบพัก
ค้างคืนใน"

เขามองหน้าผม แล้วมองสำรวจขึ้นลงสองสามรอบ สีหน้าบ่งบอก
ว่าไม่เชื่อถ้อยอย่างเห็นได้ชัด

"ท่าทางการแต่งตัวเจ้าไม่น่าจะใช้คนพเนจร อีกทั้งเดินทางไกล
ไยไม่เห็นมีสัมภาระ"

เจ้าบัณฑิตคนนี้นับว่าช่างสังเกตใช้ได้

"ข้าถูกโจรปล้น เดิมทีข้าเดินทางมากับญาติผู้พี่แต่เกิดพลัดหลง
กัน"

ขอขมุกขมูใจซึ่งมาใช้บ้างคงไม่ว่ากันนะครับ

"เจ้ามาจากไหน" พี่ชายแปลกหน้าที่โผล่มากลางป่าสอบถามราว
กำลังสอบสวนผู้ร้ายฆ่าคน ท่าทางเคร่งเครียดแปลกๆ

"ข้าเดินทางมาจากเมืองหลวงค้าตุ ครอบครัวข้าเป็นขุนนางชาวฮั่น แต่เผลอไปล่วงเกินพวกขุนนางมองโกล พวกเราจึงต้องหนีหัวซุกหัวซุน สุดท้ายเหลือเพียงข้ากับญาติผู้พี่หนีรอดมาได้ แต่กลับพลัดหลงกัน"

"แล้วเจ้าจะไปไหน"

"ข้าเองก็ยังไม่รู้ แต่ได้ยินว่าใกล้หมู่บ้านหลิวมีเทพธิดาสถิต นางสามารถคลั่งคลุ้มทุกอย่างได้ ข้าอยากจะลองขอความกรุณาจากนาง"

พอพูดถึงตอนนี้คนฟังกลับชะงักอึ้ง มองผมด้วยท่าทางระแวงสงสัย ไม่ไว้ใจเหมือนอยากไล่ไปให้ไกลๆ อย่างชัดเจน

"จะขอความกรุณาจากเทพธิดา สภาพอย่างเจ้ามีสิ่งใดมาแลกเปลี่ยน"

เดี๋ยวก่อน พวกแบบนี้แสดงว่าคนคนนี้รู้จักเทพธิดาที่ว่างั้นสิ?

"เรื่องสิ่งแลกเปลี่ยน เมื่อใดที่ได้พบเทพธิดาเมื่อนั้นข้าจะตกลงกับนางเอง" ผมพยายามลากสู่โหมคตะล่อม คีโจที่เขาไม่สังเกตเห็นเห่าฟ้าที่หลบอยู่หลังพุ่มเถาววัลย์หนา ไม่อย่างนั้นคงตกใจหนีไปก่อน "ไม่ทราบว่ามีพี่ชายพอจะบอกได้หรือไม่ว่าเทพธิดานางนั้นอยู่ที่ใด"

"ข้าว่าตอนนี้คงไม่เหมาะ เจ้ากลับไปพักที่หมู่บ้านหลิวแล้วก็ตามหาญาติผู้พี่ของเจ้าก่อนดีกว่า" เขาตัดบท มองซ้ายมองขวาแล้วเดินเข้ามาใกล้

"ท่านเป็นคนของหมู่บ้านหลิว?" ผมถามเพื่อความแน่ใจ ทั้งที่เห็นได้ชัดอยู่แล้วว่าไม่มีทางเป็นอื่น

"ใช่" ชายแปลกหน้าพยักหน้า "ข้าเป็นบุตรชายของหัวหน้าหมู่บ้าน"

"บุตรชายหัวหน้าหมู่บ้าน?"

ลูกชายหัวหน้าหมู่บ้าน? ถ้าหัวหน้าหมู่บ้านมีลูกชายคนเดียว ถ้าฉันคนคนนี้ก็คือน้องพี่ของมิใช่หรือ?

"ข้าแซ่หลิว ชื่อฉางเหยียน แล้วเจ้าชื่ออะไร" คุยอยู่คั้งนานเพียงนี้ เรื่องนี้ได้หรือครับท่าน

"ข้าหยางเจียน ขออภัยที่ไม่ได้แนะนำตัวแต่แรก"

"ช่างเถอะ" เขาว่าพลางปรี่เข้ามาคว้าแขน ทำท่าคล้ายจะลากออกไปจากตรงนี้ให้ได้ "เรารีบกลับหมู่บ้านหลีกก่อนดีกว่า หากช้าอาจจะคำเสียก่อน"

"แล้วท่านมาทำอะไรที่นี่" สีหน้าคล้ายหวั่นกลัวอะไรบางอย่างของเขาทำให้ผมอดถามไม่ได้ แต่สิ่งที่ได้รับกลับเป็นท่าที่อึ้ง

"เอ่อ..."

"เทพเออร์กลาง เจ้ามาหาข้าแล้วจะรีบไปไหนเล่า" เสียงผีหลอกวิญญาณหลอนเสียงเค็มทำให้ผมชะงักหันขวับไปมองด้านหลังอันเป็นเงื้อง่ามีคำคำโดยอัตโนมัติ

"มีอะไร" หลิวฉางเหยียนเอี้ยวตัวมองตาม แล้วหันมาขมวดคิ้วจ้องเหมือนเห็นผมเป็นคนบ้า

"ท่านไม่ได้ยินเสียงนั้นหรือ"

"เสียงอะไร"

"มีใครเรียกข้า..."

ผมพยายามหยุดฝีเท้าเพื่อใช้ดวงคาพิเศษของตนเองมองเข้าถ้าับทึบ แต่กลับถูกหลิวฉางเหยียนลากตัวออกจากปากถ้ำอย่างรวดเร็ว

"ไม่มีอะไร รีบไปเถอะ"

บางทีถ้าซัดให้สลบเหมือดไปก่อนน่าจะดี...

"จะรีบไปไหน เจ้าเองก็มาพบข้ามิใช่หรือฉางเหยียน" เสียงนั้นดังชัดเจน ชะงักมือที่กำลังจะประทุษร้ายคนอื่นของผมได้ทันควัน คราวนี้นอกจากผมจะชะงักแล้วคนข้างตัวก็ไม่ต่างกัน

หลิวฉางเหยียนเบิกตากว้าง นัยน์ตาคู่นั้นเป็นประกายสดใส ริมฝีปากแยมยิ้มสว่างไสวทันทีที่เขาจ้องเจ้าของเสียง ซึ่งผมก็ไม่แปลกใจเมื่อสายตาเห็นเจ้าของสำเนียงหลอนที่โผล่มายืนอยู่ปากถ้ำตั้งแต่เมื่อไร ไม่มีใครรู้

"เทพธิดาเสวียเหยียน!" หลิวฉางเหยียนขยับปากขมุขมิบแต่ยัง

ไฉนชัดเจน

เทพธิดานางนั้นสวมชุดแดงขลิบทองคักกับผิวนาวซีคราวกับเจ้าสาว
ที่ร่อเข้าพิธีวิวาห์ เครื่องหน้าถ้าจะให้ผมอธิบายให้ได้ใจความที่สุดคงต้อง
บอกว่าสวยมาก แต่เป็นความสวยที่แฝงไว้ด้วยความลึกลับและน่ากลัว
สวยในแบบที่ถ้าเจ้าเงินเชียงเห็นก็คงไม่อยากเข้าใกล้

แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกคุ้นคาอีกแล้ว ความรู้สึกแบบนี้มันเกิดต่อ
เนื่องจนผมไม่รู้ว่ามันเป็นแค่อุปาทานหรือแค่ปรากฏการณ์เฉาๆเพราะ
เครียดเกินไป

เทพธิดานางนี้สำหรับมนุษย์ก็ให้ความรู้สึกสมกับเป็นเทพธิดาดี
โดยเฉพาะเรือนผมสีเงินขวยยาวสยายมีประกายเหลือบสีรุ้งยามต้องแสง
ตะวันนั้น มันเป็นประกายราวอัญมณีล้ำค่าเหมาะสมกับชื่อของนาง

...เสวียเยียนธิดาหิมะ

แต่นั้นสะกิดความคุ้นเคยในใจผมเข้าให้อีกแล้ว

ทำไมกัน...

หรือเป็นเพราะว่าสีผมแบบนี้มันเหมือนเจ้ามังกิฉีหลง ลักษณะและ
สีผมแบบเฉพาะของชาวเผ่ามังกิหิมะ

"เทพธิดา ข้าเพียงไม่ต้องการให้เจ้าหนุ่มนี้ไปรบกวนท่านในเวลา
นี้" หลิวฉางเหยียนออกตัว ท่าทางรู้จักคุ้นเคยกับนางดี

"รบกวนหรือไม่ ข้าจะเป็นผู้ตัดสินเอง" สาวที่อ้างตนเป็นเทพว่า
แล้วหันมาจ้องผมไม่วางตา ทั้งที่ปากยังพูดกับอีกคน "เจ้ากลับไปซะ ข้า
จะสนทนากับเขาเอง"

"แต่ว่า..."

"กฎหมายของเจ้าเดินทางไกลมารออยู่ที่บ้าน เจ้าควรกลับไปพบนาง
หาไม่จะทำให้บิดามารดาผิดหวัง" เทพธิดาเสวียเยียนกล่าวเนิบๆ

"กฎหมาย?" หลิวฉางเหยียนคล้ายตกตะลึงไปชั่วขณะ ก่อนโพล่ง
เสียงดังคล้ายร้อนหัว "แต่ข้าไม่ได้รักนาง!"

แน่ละ ต่อให้คนตาบอดก็รู้ว่าหมอนี้ปักใจกับเทพธิดาผมเงินนาง

นี้เข้าให้แล้ว

"รักหรือไม่นางก็เป็นคู่หมายที่บิดามารดาจัดการไว้ให้เจ้า พวกเขา
ทำเพราะต้องการมอบสิ่งที่ดีที่สุดให้เจ้า ดังนั้นจงกลับไปเสีย" สาวผมเงิน
พูดเสียงเข้มขึ้นเล็กน้อยแต่ยังคงความเนิบนาบไว้ไม่เปลี่ยนแปลง "หรือ
ต้องให้ข้าส่งเจ้ากลับ"

เมื่อเจอเข้ากับคำประกาศิตพร้อมกับท่าทางแบบนี้ของสาวเจ้า
ถึงเป็นผมก็คงไม่กล้าอยู่ต่อ

"ข้าจะกลับไป" คุณพี่หลิวพยักหน้ารับด้วยสีหน้าหมางมอย แต่ไม่
วายทั้งท่ายด้วยสายตาเอาเรื่อง บ่งบอกว่าถ้าผมไปยุ่งกับเทพธิดาของเขา
แม้เพียงสักกระพริบ หัวกับตัวอาจไม่ได้อยู่รวมกัน จากนั้นจึงก้าวเดินจากไป

คล้อยหลังหลิวฉางเหยียน ผมกับผู้หญิงที่อ้างตนว่าเป็นถึงเทพธิดา
ต่างก็ยืนจ้องตากันอยู่อย่างนั้น จนในที่สุดผมต้องยอมเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ใน
เกมที่หาสาระไม่ได้ ข้ายังเสียเวลาเปล่าๆ ปล่อยให้

"จะไม่พูดอะไรหน่อยหรือ"

"จ้าวรอเจ้าอยู่"

นี่เป็นคำตอบที่เกินคาดคิดไปไกลโข

"รออะไร"

"รอเจ้า"

ถ้านางเป็นเทพธิดา คงเป็นเทพธิดาที่กวนโอ๊ยที่สุดเท่าที่เคยมีมา
แถมกวนแบบหน้าตายด้วย

"รอข้า? ข้าไม่เคยรู้จักเจ้า และเจ้าเองก็หาใช่เทพธิดา เจ้าต้องการ
อะไรจึงหลอกลวงชาวบ้าน"

ผมรีบลากเข้าเรื่องก่อนจะฟิวส์ขาด

"ข้าไม่ได้หลอกลวง" นางสั่นหน้าข้าๆ กลอกตามองฟ้า เลื่อนมอง
รอบตัวเหมือนกำลังเบื่อหน่ายทุกอย่างเสียเต็มประดา "สิ่งที่ชาวบ้านขอ
หากข้าพอใจทำให้ ข้าก็ทำ พวกเขาเต็มใจเรียกข้าเป็นเทพธิดาโดยที่ข้าไม่
ได้ร้องขอ ข้าเองก็คร้านจะห้ามต่อให้ไม่พอใจ แต่ใครเล่าจะสน เพราะ

ที่ข้าสนมีเพียงเจ้า"

สายตานั่นทอดมองมายังตัวผมอีกครั้ง แม้มันไม่ได้บ่งบอกอะไร เป็นพิเศษแต่กลับทำให้ขนทั้งตัวตั้งชัน

"เจ้าต้องการอะไรจากข้า"

"ข้าบอกแล้วว่าต้องการตัวเจ้า"

เสียงเนิบนาบเน้นย้ำทำให้ผมเผลอก้าวถอยหลังไปสองก้าว รู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆ

"แต่ข้าไม่ต้องการเจ้า"

"ข้าว่าเจ้าต้องการ"

เสียงเยียนกระตุกยั้มอย่างเกียจคร้านหนึ่งที่ขณะก้าวตามมาหนึ่งก้าว

"หมายความว่าอย่างไร"

ผมเริ่มมองสำรวจนางอีกครั้ง และครั้งนี้ไม่ได้มองอย่างธรรมดา แต่เป็นการมองให้ลึกลงไป ลงไปจนถึงจิตวิญญาณ

"คำสาปของเจ้า..."

"เจ้า!?"... นางรู้ได้ยังไง?

"คำสาปนั้น ข้าช่วยเจ้าได้"

"เจ้านะหรือจะช่วยข้าได้" วิธีที่จะแก้คำสาปของเจ้านักพรตมารนั้น ได้มีแค่สองทาง นั่นคือกำจัดสี่คำสาปซึ่งก็คือผีหลง และอีกหนึ่ง...

"แน่นอนอยู่แล้ว" ท่าทางเนิบนาบของนางแปรเปลี่ยน คล้ายกำลังสบายอกสบายใจกับวันหยุดสุดฤดูหรรษาที่เต็มประดา "แต่อย่างที่บอกว่าต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยนที่ข้าพอใจ"

"เจ้าต้องการอะไร" ผมกลืนใจถาม แม้รู้ว่าคำตอบไม่น่าจะใช่เรื่องมงคล แต่ผมคิดผิด

"แต่งงานกับข้า"

"หา!"

การแต่งงานถือเป็นเรื่องมงคล ถูกต้องครับ ส่วนจะมงคลสำหรับ

ใครก็ช่าง แต่งงานนี้ไม่ใช่เรื่องมงคลสำหรับผมแน่

"ขอเพียงเจ้ายอมแต่งงานกับข้า ไม่ว่าอะไรข้ายอมช่วยเจ้าได้หมด แม้แต่เรื่องเขียนเชิงเชียวหรือวิหคมารเทียนอวี่" เจ้าของเรือนผมสีเงินยาว สยายก้ามมาหยุดยืนใกล้เพียงเอื้อม ร่างกายอิสตรีช่างเฝ้าชวนใจหากไม่ว่าดวงจิตในอคติชานี้!

"นี่เจ้า!"

"เจ้าจำข้าได้แล้วสินะ เทพเออร์กลาง"

"หลังเชิง!"

ชีวิตที่มีแต่ความซวยของผมในที่สุดก็มีความสุขอย่างมหาศาล

อยู่

ชีวิตที่วันๆ อยู่แต่กับหน้าที่ มีแต่เรื่องมาให้แก้ไม่หยุดไม่หย่อน เครียดจนหัวใกล้หงอกผมใกล้ร่วง ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าทั้งชีวิตคงไม่มีเวลาไปจีบสาวที่ไหนแน่

แต่ตอนนี้

ตรงหน้าผม

มีผู้หญิงสวยเอร์ช เช็กซ์เส้อม...อะแฮ่ม เอ่อ...เช็กซ์น่าค้นหา ท่าทางเข้าสเปกของหนุ่มๆ ทั้งบางมาขอผมแต่งงาน

ไม่ต้องเปลืองน้ำลายจิบ ไม่ต้องส่งของขวัญ พาคุณฟังเพลง คำน้ำดูปะการัง ข้าเธอยังอาสายื่นมือเข้ามาช่วยคุณผมจากทุกสถานการณ์ย่ำแย่ ที่สุ่มเป็นกองพะเนิน

ความสามารถระดับที่ใครได้เป็นภรรยาเลยยกสถานะสามขึ้นจนถึงจุดสูงสุดในชีวิตเท่าที่ต้องการได้สบายๆ

ใครได้เธอไปคงโชคดีเสียนี้กระไร

ผมก็อยากจะได้ให้ได้อย่างนี้...

ถ้าไม่เพราะสาวสวยคนนั้นมีไส้ในเป็นเจ้านักพรตจิตเสื่อมหลังเชิง!

"มาเกิดใหม่ถึงปานนี้แล้วเจ้ายังไม่หายบ้าอีกหรือ"

ต่อให้ทรงหน้าเป็นสาวสวยหยาดฟ้า ผมก็ไม่รู้สึกเสียมารยาทแม้แต่
น้อยที่ปลดปล่อยน้ำเสียงเย็นเยือกยิ่งกว่าซาเย็นแช่แข็งเข้าใส่

แม่สาวชุดแดงสไลด์กับใบหน้าเซ็งโลกย่นนิ่ง มองมาด้วยสีหน้า
ที่ไม่เปลี่ยนแม้สักกระพริบ แล้วพนเสียงหวานที่ฟังยังงิก็ไม่รู้สึกหวานตอบ
"ก็เหมือนกับเจ้าที่มาเกิดใหม่อย่างไรงิยังไม่เคยหนีเรื่องอับโชคได้
พัน"

จะว่าผมเป็นพวกขวยซ้ำซากตั้งแต่อดีตชาติยันปัจจุบันว่างั้น?

อีก! เจ็บแปล๊บไปถึงกระดองใจ

"เรื่องนั้นจะอย่างไรก็ช่าง" ผมรีบปิดสวระออกให้พ้น ก่อนที่มันจะ
รัดจนหายใจหายใจไม่ออก "เหตุใดเจ้ายังหลงเหลือความทรงจำดั้งเดิม"

ปกติแล้วหากหลงเหลือเพียงดวงจิต ไม่ว่าจะเป็นเทพมารมาจาก
ไหนเมื่อจะไปจุติใหม่ย่อมต้องผ่านเทพธิดาเหมิงไปและต้องดื่มน้ำลือมอดีต
ของนางไม่เว้นแม้แต่เทพเออร์กลาง แต่จากที่ดู ต่อให้ร่างกายเป็นผู้หญิง
จริงแท้แน่นอน แต่ใสนี้มันหลังเชิงยิ่งกว่าของแท้ไม่มีปลอมปน

"คงต้องขอบคุณความช่วยเหลือจากสหายเจ้า" แม่สาวชุดแดงยัง
คงตอบด้วยท่าทีเช่นเดิม ยืนยันความเป็นหลังเชิงแบบร้อยเปอร์เซ็นต์
เพราะคงไม่มีผู้หญิงคนไหนในโลกทำได้แบบนี้อีกแล้ว ทว่าประเด็นไม่ได้
อยู่ที่ตรงนี้

"สหาย?"

คงไม่ใช่เจ้าเทียนอวีหรือมั้ง เจ้าพวกนี้มันเพิ่งฆ่ากันมาหมาดๆ คง
ยากจะญาติกันได้ง่ายๆ

"เทพไท่ลู่"

ประโยคสั้นง่ายนั้นทำให้ผมได้แต่อึ้งและนั่งรอฟังคำว่าแม่สาวผู้มี
ใสนี้เป็นหลังเชิงจะขยายความอะไร แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่อะไรหลุด
จากปาก นอกจากสายตาเซ็งๆ ที่จ้องมองมาไม่ลละ

ดูยังงิมันก็หลังเชิงซัดๆ ยิ่งคิดยิ่งหลอน ยิ่งมองยิ่งกระดาก

"เจ้าไม่คิดจะขยายความให้ข้าเจ้าใจมากกว่านี้หน่อยหรือ" ผม

พยายามข่มความรู้สึกหลากหลาย สนทนาด้วยท่าทางปกติ

"ข้าเชื่อว่าเจ้ารู้ได้เองโดยที่ข้าไม่ต้องอธิบาย" อดีตนักพรตมารว่า
พลางเหล่ตาร้องมองผม อันที่จริงคือท่อนแขนของผม

ไม่รู้ว่ข้า้เกียจอธิบายหรือคิดว่าผมจะสมองเทพเข้าใจได้เองจริงๆ
ซึ่งนั่นมันไม่ใช่เลย

"อันที่จริงข้าควรจะถามเด็กน้อยเสียมากกว่าว่าพบกันทั้งที่ ไม่คิด
จะพูดคุยอะไรหน่อยหรือ"

รอยปานบนท่อนแขนร้อนวูบ ท่าทางฉีหลงคงจะอึ้งค้างไปนานมาก
เพิ่งรู้สึกตัวก็ตอนที่โคนสะกิดเรียกชื่อ ซึ่งผมก็เข้าใจ

...ท่านอาหลังเชิง อยู่ดีๆ ก็มากลายเป็นอาหญิงคนงามไปคို့ๆ คง
ยากจะรับไม่น้อย

อีกอย่าง ความสัมพันธ์ของพวกเขาตั้งแต่เมื่อก่อนก็ยังไม่ทันได้
เคลียร์ เจ้านักพรตนั้นก็ด่วนตายไป ไหนจะยังทิ้งหลานให้เป็นผู้คำสาป
กับเจ้านาย จะว่าซังก็ไม่เชิง รักก็ไม่ใช่ จะให้มองเห็นแสดงกิริยาต่อกัน
ยังไงต่อผมก็ยังคงคิดไม่ออก ไม่ต้องพูดถึงเจ้าฉีหลง

"หลังเชิง เป็นท่านจริงหรือ"

สาวสวยสุดเคยซาใช้สายตายิ่งกว่าปลาตายจ้องมองแต่ไม่ยกกะ
ขยับปากตอบ ผมรับรู้ได้ถึงอาการผิวหนังสั่นสะท้านน้อยๆ ร้อนวูบวาบ
เป็นพักๆ เป็นการตอบรับจากอาวุธคู่ใจ

ถ้าตอนนี้ฉีหลงอยู่ในร่างคน เขาคงเหวี่ยงแตกพลั้กท่วมตัวไป
เรียบร้อย

น่าสงสารจริงๆ ที่ไปเป็นญาติกับคนแบบนี้

"ข้ารู้แล้ว" ฉีหลงส่งเสียงสะบัด ฟังดูก็รู้ว่าเป็นการกลบเกลื่อน
"เลิกจ้องเช่นนั้นเสียที รู้ตัวหรือไม่ว่ามันทำให้ชาวบ้านรู้สึกแยะ"

"นั่นไม่ใช่ธุระของข้า" หลังเชิง...ไม่สิ เสวี่ยเขียนตอบแบบไม่อึ่ง
ข้างขอบพลางปรายตามองเมินเหมือนพวกไร่ความรับผิดชอบ นั่นเองทำ
ให้เจ้ามั่งกิฉีหลงหมดความอดทน

"ไม่ใช่ธุระของท่าน!" ร่างมนุษย์ของเขาปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า
 กลาเข้าไปที่ท่านอาหลังเชิง หรือจะให้ถูกต้องนี้คงต้องเรียกเป็นอาหญิง
 เสวี่ยเยียน "ท่านสาปส่งนายข้าจนกลายเป็นหญิงก็ไม่ใช่ชายก็ไม่เชิง ข้า
 ยังใช้ข้าเป็นสื่อคำสาป ถ้าหากนายข้าไร้เมตตาอีกสักหน่อย ข้ามิกลายเป็น
 เป็นปุ๋ยไปแล้วหรือหรือ ท่านยังมีหัวใจอยู่หรือไม่?"

เสวี่ยเยียนเลื่อนสายตาวางอย่างเกียจคร้านมองอดีตหลานชายที่ตัว
 ใหญ่เบ้มกว่าตัวเอง คุณไม่ใส่ใจกับท่าทีคล้ายอยากจะกินหัวใจใครบางคน
 เข้าไปเต็มทีนั่นแม้แค่น้อย

"เพราะข้ารู้ว่าเทพเออร์หลงไม่มีวันฆ่าเจ้า" นางว่าซ้ำๆ แต่ชัดเจน
 เต็มสองรูป

คำพูดเรียบๆ เพียงประโยคเดียวทำให้เจ้ามังกรเคืองคคล้ายถูกราค
 คัวยน้ำเย็นจนแข็งเป็นหิน ขณะเจ้าของสายตาน่าขนลุกนั้นเลื่อนกลับมา
 ทางผมอีกครั้ง "จริงหรือไม่เทพเออร์หลง"

มาถึงขั้นนี้แล้วยังต้องถามอะไรอีกล่ะครับ คุณผู้หญิง!

"เพราะเจ้ารู้ว่าข้าไม่มีทางฆ่าฉันทิหลงได้ ดังนั้นจึงใช้เขาเป็นสื่อ
 คำสาป"

เสวี่ยเยียนเลิกคิ้วเป็นเชิงตอบรับ

"ท่าน..." ฉันทิหลงถอยหลังมาสองก้าว สีหน้าบอกอารมณ์ไม่ถูก คล้าย
 คีใจแต่ก็คล้ายกระอักกระอ่วน ซึ่งผมไม่ว่าเขาหรือ

ลองมาเจอสถานการณ์อย่างเขาสิแล้วจะรู้ซึ่ง

อยู่ดีๆ อาชายที่ตายไปแล้วกลับกลายมาเป็นอาหญิงที่นิสัยแทบไม่
 เปลี่ยนไปเลยสักนิด

จริงๆ ทุกอย่างจะไม่ผิดปกติผิดที่ผิดทางเลย ถ้าหากก่อนมาสู่ชาติ
 ภพใหม่หลังเชิงจะได้คิมน้ำลือมอดิต

ดวงจิตของสรรพชีวิตในสามโลกผ่านการเวียนว่ายตายเกิดมานับ
 ครั้งไม่ถ้วน บ้างเกิดเป็นหญิง บ้างเกิดเป็นชาย สลับผลัดเปลี่ยนหมุนเวียน
 ไปตามแต่บุญทำกรรมแต่ง เป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่นักพรตมารผู้นี้กลับ

อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์เหล่านั้น

"ไม่น่าเชื่อเลยว่าหลังเชิง นักพรตमारผู้้นมาเกิดใหม่จะกลายเป็น
อิสตรีที่งดงามเพียงนี้" หุสลิจกระโดดออกมาจากถุนนอน กลายร่างเป็น
มนุษย์แล้วส่งยิ้มกะลัมกะเหลี่ย

เจ้านี้มัน...ทั้งที่รู้ว่าไส่โนเป็นหลังเชิงก็ยังทำตัวเหินจนออกนอกหน้า
ได้

ผมโคตรนับถือ

"พบกันครั้งนี้ข้าไม่รู้ว่าจะยินดีหรือเสียใจ" เหา่ฟ้ากลับคืนสู่ร่าง
มนุษย์ ก้าวมายืนประบกอีกด้าน ท่าทางเขาดูไม่ไว้วางใจคิดนักพรตमार
แม้แต่บ่อย

"นั่นก็แล้วแต่เจ้า" แน่นอนว่าต่อให้เป็นผู้หญิง แต่สกลกวนบาทา
หน้าตายก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม

"ข้าว่าเรายังมีเรื่องคุยกันอีกมาก" ผมรีบเอ่ยแทรกก่อนบรรดาสัตว์
ในอากาศหาเรื่องตะลุมบอนเจ้าตัวที่เป็นต้นเหตุสาปให้ผมต้องล่าบากอยู่
ทุกเมื่อเชิ้อวันไปซะก่อน "เพราะฉะนั้น...แม่มางท่านนี้คงไม่คิดให้พวกเรา
ยืนคุยกันตรงนี้นักมีดกระมัง"

ผมหวังว่าการถูกปฏิบัติเหมือนผู้หญิงทั้งที่จิตใจยังเป็นผู้ชายจะ
ทำให้เจ้าอดีตนักพรตเคือคเนื่อร้อนใจเหมือนที่ผมเคยเป็นบ้าง

แต่เปล่าเลย

"ก็ถ้าเจ้าไม่อยากรยืนคุยเรานั่งคุยก็ได้" ว่าแล้วเจ้าตัวก็วาคมือไป
ข้างตัวหนึ่งครั้ง ในความว่างเปล่าบนลานหินเรียบหน้าถ้ำลึกกลับปรากฏ
อุปกรณ์ชุดโต๊ะเก้าอี้พร้อมสรรพ สาวชุดแดงเดินนำไปพลงหันมาผายมือ
เชิ้อเชิญ "นั่งสิ"

ผมเหลียวมองบรรดาพลพรรคที่ยืนอึ้งไม่ต่างกัน

"เหตุใดจึงมีเก้าอี้เพียงสองตัว?" ฉิหลงโพล่ง ความคิใจที่ได้ทั้ง
ท่านอาและอาจารย์กลับมาที่ปรากฏให้เห็นเพียงน้อยนิกสลายไปไม่เหลือ
หลอ นอกจากแวตตาไม่ไว้วางใจ

"ข้าอยากคุยกับเทพเออร์กลางตามลำพัง พวกเจ้าคงไม่จำเป็นต้องนั่ง" เสวี่ยเยียนตอบแบบตรงเผง ไม่มีรักษาน้ำใจ

"ไม่ได้ ข้าไม่ไว้ใจท่าน!" เหาฟ้าเริ่มเสียงแข็ง ตามด้วยแรงสนับสนุนจากฉีหลง

"ข้าก็เช่นกัน"

ส่วนเจ้าหูหลิง..."กับอิสตรีทั้งดงม ไยข้าไม่อยากอยู่ใกล้"

"ถ้าพวกเขาไม่ไป..." ผมรีบเอ่ยแทรกคำพูดชวนขยั่นนั้นอย่างรวดเร็ว "เจ้าก็คงไม่ยอมเข้าเรื่องใช่หรือไม่"

"เจ้าเข้าใจก็ดี"

ผมได้แต่ทอดถอนใจกับความตรงไปตรงมาคล้ายจงใจจะกวนประสาทนั้น ได้แต่หันไปส่งความกับบรรดาเพื่อนฝูง

"พวกเจ้าไปยืนห่างๆ ก่อน ไม่ต้องห่วงข้า เพียงอิสตรีคนเดียว ถ้าข้าจัดการไม่ได้ก็ไม่ใช่เทพเออร์กลาง"

เช่นเคย อดีตนักพรตมารไม่มีที่ท่าว่าจะสะดุ้งสะเทือนกับคำพูดเชิงเหน็บให้เจ็บแสบของผมแม้แต่น้อย ยังเล่นยากเหมือนเดิม

บรรดาพลพรรคยอมถอยห่างออกไปตามคำสั่งอย่างเสียไม่ได้ แต่ถอยไปแค่ระยะสายตายังมองเห็นเท่านั้น ผมกับคู่สนทนาไม่สนใจพวกเขาอีก นอกจากทรุดตัวนั่งลงเตรียมคอบทสนทนาที่ยังค้างคา

"ตกลงเจ้าจะยอมแต่งงานกับข้าหรือไม่"

ผมรู้สึกเหมือนลำไส้บิดเป็นเกลียวทันทีที่ได้ยินคำถาม เล่นรู้จ๊อมแบบไม่ให้ตั้งตัวอย่างนี้นั้นไม่แฟร์เลยนี่หว่า

"จำได้ว่าเจ้ารักแม่ข้า หาใช่ข้า"

ไม่ใช่แค่จำได้ แต่วีรกรรมทุกอย่างนั้นยังฝังลึกในสมอง ประทับอยู่ในดีเอ็นเอแบบไม่รู้ลืมเลยละ

"ข้ารักแม่เจ้าก็ใช่" เสวี่ยเยียนพยักหน้า ทั้งที่เป็นร่างผู้หญิงแต่ความรู้สึกขุ่นลุกกลับไม่ลดลงเลย "แต่พอมาคิดดูแล้ว การพรากนางจากครอบครัวที่มีความสุขคืออยู่แล้วคงเป็นเรื่องที่เลวร้ายมาก อีกอย่างเวลานี้

ข้าหาใช้บุรุษ จะมีความหมายใดหากคิดช่วงชิงนางมา"

ไม่น่าเชื่อว่าเจ้าหลิงเซิงมันยังมีจิตสำนึกแบบนี้หลงเหลืออยู่ด้วย

"หรือเจ้าอยากให้ข้าพรากแม่มาจากพ่อเจ้า?" สาวสวยเอียงคอ ทำหน้าไร้เดียงสาแต่คำพูดสวนทางไปไกลโพ้น

"แน่นอนว่าไม่"

และก็ไม่อยากแต่งงานกับคุณเธอผู้มีไส้ในเป็นนักพรตจิตเสื่อมเหมือนกัน

"เจ้าว่าเทพไท่ส่วยช่วยเจ้า เขาช่วยอะไร" ผมรีบผลักดันให้เรื่องอยู่ห่างๆ ตัวเข้าไว้ ไม่คิดว่าจะได้รับคำตอบง่ายคาย

แต่ผิดคาด

"เขาช่วยให้ข้ามาเกิดใหม่โดยผ่านน้ำลัสมอติของเทพธิดาเหมิงโปไปได้อย่างราบรื่น"

อ้อ เพราะไม่ได้คัมน์น้ำลัสมอติต เจ้านี้เลยจำอดีตของตัวเองได้ทั้งหมดนั่นสิ นี่เทพไท่ส่วยสหายรักก็จะช่วยเพื่อนหรือคิดแกล้งเพื่อนกันแน่

"แล้วเจ้า..."

"เพราะอะไรจึงมาเกิดเป็นสตรีนี้หรือ"

ยังไม่ทันพูดอะไรเลย รู้ก็ชะงัก

"ใช่"

"ข้าไม่รู้"

"หือ?"

หรือว่านี่จะเป็นการแก้แค้นแทนเพื่อนเล็กๆ น้อย

อืม นับว่าความคิดเทพไท่ส่วยก็ไม่เลวไปซะทีเดียว แต่...

"แล้วตกลงเจ้าจะแต่งงานหรือไม่แต่ง"

เฮ้ย! ไหงวกเข้ามาเรื่องนี้อีกแล้ว!? พูดอะไรช่วยคุณสถานะของตัวเองหน่อยได้ไหมพะ! เป็นผู้หญิงมาทู่ซี้ขอผู้ชายแต่งงานแบบนี้มันได้เรอะถึงไส้ในจะเป็นหลิงเซิง แต่ไม่ว่าจะเป็นใครยังไงมันก็ชวนให้ท้องไส้ปั่นป่วน

อยู่ดี

"ข้าว่าประเด็นสำคัญมันไม่น่าจะอยู่ที่เรื่องนี้"

"อ้อ ใช้สิ นี่ละประเด็นสำคัญ"

ตรงไหนพะเอ?

"ถ้าเจ้าอยากติดอยู่ในคำสาปตลอดไป ไม่ต้องตกลงก็ได้"

"เจ้าดูไม่เคียดรื้อนเลยนี่ที่ตนเองต้องใช้ชีวิตเยี่ยงอิสตรี" ทั้งที่ข้างในยังงึกเป็นนักพรตจิตเสื่อม

"เคียดรื้อนไปก็ไม่มีประโยชน์ เทพโศกสหายเจ้าบอกข้าเองว่ามันเป็นผลกรรมที่ข้าใช้คำสาปนั้นกับเจ้า ก็ในเมื่อผลมันเกิดขึ้น แก่ไขอะไรไม่ได้แล้ว คิดอีกทีปล่อยเลยตามเลยให้คำสาปอยู่กับเจ้าต่อก็น่าสนุกดี"

นักพรตจิตเสื่อมก็ยังเป็นนักพรตจิตเสื่อมวันยังค่ำ พฤติกรรมกับคำพุดย้อนแย้งพวกนี้มันคืออะไรกัน!

"ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องตั้งข้อเสนอน่าขนลุกนั้น"

"เจ้าไม่ชอบข้าหรือ" เจ้านั้นถามหน้าคาเฉย "หากมองในสายตามนุษย์ ข้าเองก็คงถามไม่ค่อยกว่าหากเทียบเคียงกับเทพธิดาจันทร์หาผู้ที่เจ้าใฝ่ฝันหาแต่ไม่มีวันได้มาครอบครองผู้นั้น"

บอกตามตรง ผมไม่รู้ว่าควรจะรู้สึกยังไงกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นดี

"ใจข้าไม่มีความรักให้ผู้นั้นมานานแล้ว" โดยเฉพาะกับคนที่เพิ่งเจอหน้า ต่อให้เป็นเทพธิดาตัวจริงแต่ใครจะบ้าแต่งงานกับผู้หญิงที่เพิ่งพบกันแค่วันเดียว แถมมีความเป็นมาคลุมเครือแบบนี้นัก "และเจ้าเองก็ไม่ได้รักข้า เพียงอยากหาสิ่งที่มาเติมเต็มจิตใจอันอ้างว้างของตนเอง"

เสวี่ยเยียนชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะขยับตัวเปลี่ยนอิริยาบถด้วยท่าที่สบายๆ ตามปกติ

"เดิมทีอาจจะใช่...ข้าไม่มีครอบครัว ข้าโคดเคียวเดียวดาย เป็นพวกครึ่งๆ กลางๆ เหมือนกับเจ้า และเช่นเดียวกันกับเจ้า คือเมื่อถือกำเนิดใหม่ในภพนี้ ข้าได้ทุกสิ่งที่เคยขาดหายคืนมาพร้อมสรรพ"

อ้าว แล้วทำไมความจิตเสื่อมมันถึงไม่หายไปซะทีละ

"ทั้งพ่อ แม่ พี่ น้อง" อติศนักพรตมารุ่งไปชั่วจิตใจ ก่อนเอ่ยต่อ ด้วยน้ำเสียงที่ไม่เปลี่ยนแปลง "แต่เพราะพวกเขาเป็นมนุษย์จึงมีชีวิตอันแสนสั้น"

อ้าว...แล้วจะบอกว่าตัวเองไม่ใช่มนุษย์ว่ำนั่น

"ตัวข้าที่มีความทรงจำและพลังดั้งเดิมติดตามมาทำให้ชีวิตยังคงอยู่ ทว่าก็ต้องเฝ้ามองพวกเขาจากไป...จากไปที่ละคนๆ แม้สามารถทำได้ แต่ก็ไม่กล้าเห็นยวรั้งพวกเขาให้ทนทุกข์ทรมาน เพราะรู้ดีว่าการมีชีวิตอยู่ในห้วงเวลาแสนยาวนานนี้เป็นเช่นไร ดังนั้นสุดท้ายข้าจึงกลับมาโคดเคี้ยวอีกครั้ง"

ว่าแล้วก็กวัดสายตามองมา

"เพื่อรอคอยเจ้า"

รอผมทำไมไม่ทราบคร้าบบบ!?

"อันที่จริงเทพไท้สุยผากผิงให้ข้าช่วยเหลือเจ้า แต่ว่า..."

ขอร้องพุดเฉยๆ ไม่ต้องโน้มตัวมาใกล้ ผมไม่ได้หนักไฉนชักเจนมาก

"ในที่สุดข้าก็นึกออก"

ไอ้เรื่องที่นึกออกนั้นคงไม่ใช่เรื่องดีกับไอ้ศรัยแน่ รับประกัน!

"ข้าสามารถสร้างครอบครัวยุ่จะอยู่ด้วยกันชั่วนิรันดร์ได้" อยู่ดีๆ มีอนุมุ่ๆ ของผู้หญิงก็เอื้อมมากว่าหมับ ทำเอาผมสะดุ้งจะคิงมือออกก็คิงไม่ทัน "กับเจ้า"

คุณพระคุณเจ้าช่วยไอ้ศรัยด้วย!

"คนอย่างข้าไม่เหมาะจะสร้างครอบครัวยุ่กับใคร" ผมยังยืนยัน คำเดิมอย่างเหนียวแน่น พยายามบิคมือออกจากมือเล็กๆ นั้นไปด้วย แต่น่าแปลกที่คิงยังงักคิงไม่ออก

นี่มันมือคนหรือมือผี!

"ถ้าหากกับผู้ที่เห็นคนในครอบครัวยุ่สำคัญกว่าชีวิตเช่นเจ้ายังไม่เหมาะ ข้าก็ไม่เห็นว่าใครในโลกนี้จะเหมาะ"

"ที่เจ้าอยากแต่งงานกับข้าเพียงเพราะว่าเหมาะสม?" ผมหยุดความพยายาม เงยหน้าขึ้นจ้องสบตา

"หรือเจ้าอยากมีมากกว่าคำว่า เหมาะสม"

จะพูดก็พูดเฉยๆ เกอะครับ ไม่จำเป็นต้องยืนยันแสบแบบนั้น มันไม่เข้ากับใบหน้าตอนนี้นี่สุดๆ

"เอละ หากข้ายอมรับข้อเสนองเจ้า แล้วเจ้าจะให้อะไรเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนได้บ้าง" ผมพยายามตั้งสติไม่คิดต่อต้าน นึกซะว่าเป็นผู้ชาย ยังไงก็ได้กำไรวันยังค่ำ

"อย่างแรก ถอนคำสาปบนตัวเจ้า สอง ช่วยเจ้ารับมือเทียนอวี๋รวมทั้งอยู่ยา"

ท่าทางการข่าวจะดีไม่น้อย รู้กระทั่งเรื่องของเจ้าอิกากนคกอยู่ยา งานนี้คงต้องขอบใจเพื่อนเลิฟเทพให้สั้ยหน่อยแล้ว

"นอกจากเรื่องถอนคำสาป อย่างอื่นข้าไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้า" แม้ร่างกายไม่ได้ต่อต้าน แต่จะให้ยอมง่ายๆ ก็ใช่ที่ "อย่างมากข้าก็เพียงยอมอยู่กับคำสาปครึ่งๆ กลางๆ นี่ตลอดไป ถือว่าข้าได้ซัดใช้บาปในอดีตของคนเช่นกัน"

"เจ้าแน่ใจหรือที่พูดออกมา" เสวี่ยเยียนเล็กคิ้ว "ที่ต้องรับมือครานี้เห็นทีจะหนักหนาเกินตัวเจ้า รู้หรือไม่ว่าเมื่อก่อนเทียนอวี๋เคยตกลงอะไรไว้กับข้ายามที่ข้ากับเจ้านั้นร่วมมือกัน อะไรคือสิ่งที่เขาเตรียมไว้รอสหายผู้ทรยศ แล้วไหนจะปีศาจอิกากอยู่ยาที่เตรียมฉกฉวยหาโอกาสตลอดเวลา เพราะมันเชื่อว่าเจ้ามีสิ่งที่มีนัยต้องการ อีกทั้งสรรพสวรรค์ แม้เวลานี้พวกเขายังไม่รู้ว่่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นแผนของเจ้าเพื่อให้กฎสวรรค์เกิดการเปลี่ยนแปลง แต่เมื่อใดที่พวกเขาจะแกะระกาย ยามนั้นเจ้าก็จะพบศัตรูรอบด้าน"

ดวงตาเฉยชาฉายประกายคำถาม "แน่ใจหรือว่าไม่ต้องการให้ข้าช่วย"

"ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่านี่ไม่ใช่แผนการของเจ้าอีก เพราะจะว่าไป

เมื่อก่อนนี้ที่ทำให้เจ้าต้องตาย ข้าก็นับว่ามีส่วน"

"เจ้าเห็นว่าข้าใจแคบเพียงนั้นเชียวหรือ"

"แคบหรือไม่ไม่รู้ อย่างน้อยก็ไม่ใช่คนใจกว้าง" ผมพูดตามตรง
เรื่องรักษาน้ำใจไม่เคยอยู่ในหัวใจ

"ถ้าเจ้าว่าอย่างนั้นก็ตามแต่เจ้าจะเข้าใจ" ในที่สุดเจ้าตัวก็ยอม
รามือ เอนหลังกับพนักเก้าอี้ในท่าทางสบายๆ ผิดวิสัยกุลสตรี "ข้ามีเวลา
เหลืออีกมากมาย เจ้าจะลองคิดดูนานแค่ไหนก็แล้วแต่เจ้า"

ผมได้แต่นิ่งงันเพราะไม่รู้จะสรรหาอะไรมาพูดบำบัจจิตเสื่อมๆ นั้น
ได้ เจ้าตัวจึงฉวยโอกาสพูดต่อ

"แต่ว่า เพื่อเป็นของขวัญที่โชคชะตานำเรากลับมาพบกันอีกครั้ง
ข้าจะบอกบางอย่างแก่เจ้า แต่บางทีนี่อาจจะเป็นสิ่งที่เจ้ารู้อยู่แล้วก็เป็น
ได้" เจ้าของเสียงหวานนุ่มแต่ไร้อารมณ์ยังคงพละมต่อไปเรื่อย "มูไซซิง
ระวังอย่าให้หลานชายเจ้าไปยุ่งเกี่ยวกับนางมากนัก"

"เพราะอะไร" เรื่องนี้ไม่บอกผมเองก็คิดจะทำอยู่แล้ว เนื่องจาก
รู้สึกตจิดๆ ในใจ และบอกได้เลยว่าलगสังหรณ์ของหมอผีสามตาอย่าง
ไอ้ตรัยมันแม่นจนน่ากลัว

"ข้าบอกไม่ได้ หากจะถูกลงโทษเพราะเปิดเผยความลับ
แห่งฟ้า"

"เจ้าเชื่อเรื่องพวกนี้ด้วยหรือ"

นักพรตมารกล้วงสวรค์ลงโทษเนียนะ!?

"เมื่อก่อนก็ไม่ แต่ตอนนี้เจ้าก็เห็นแล้วว่าข้าอยู่ในสภาพเช่นไร
แม้ว่าข้าจะไม่ได้รู้สึกว่าการกำลังถูกลงโทษก็ตาม"

นั่นสินะ ถึงจะบอกว่าที่ต้องกลายเป็นหญิงที่มีไส้ในเป็นชายเพราะ
ถูกรรรมตามสนองก็เถอะ แต่ไม่เห็นนักพรตจิตเสื่อมจะเคืองคร้อนแม้แต่นิดเดียว

"มีเท่านี้หรือ"

"เด็กสองคนที่มากับเจ้า..." อดีตนักพรตจิตเสื่อมว่าต่อเสียงเนือย

เหมือนเริ่มขี้เกียจพูด

"อาเถี่ยกับเสี่ยวเป่า?"

"พวกเขาทั้งสองจะนำพาเจ้าไปพบเซียนเซิงเซียว" จากที่เนือยเริ่ม
เนิบช้า จนผมผลอลุ้นจนเหงื่อตกว่าเจ้าอดีตนักพรตจะพูดจบหรือเปล่า
"เด็กที่ชื่ออาเถี่ย เขาชื่อ ถั่วฮวนเถี่ยมู่เอ๋อร์"

แสดงว่าที่คิดไม่ผิดจริงๆ

"อนาคตหยวนอยู่จงหวตี้ จักรพรรดิองค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์หยวน
ถ้าเช่นนั้นเสี่ยวเป่า..."

หรือจะเป็นอีหลินจื้อบัน

"หยวนหนึ่งจงหวตี้?"

ใบหน้าสะสวยสมเป็นสตรีเพศของเสวี่ยเยี่ยนยกยิ้มมุมปาก ท่าทาง
ไม่เข้ากับร่างกายภายนอกของตนเองเอาซะเลย ทำให้ผมชักสงสัยว่ามัน
คือการตอบรับหรือปฏิเสธ

เรื่องราวช่วงปลายราชวงศ์หยวนค่อนข้างซับซ้อน เอาเป็นว่าหาก
สองพี่น้องนั้นคืออนาคตหวตี้หยวนสองพระองค์สุดท้ายก่อนสิ้นสุด
ราชวงศ์หยวนและเข้าสู่ยุคปฐมกษัตริย์ผู้เกรียงไกรหมิงไท่จูจู่หยวนจาง
แห่งราชวงศ์หมิง...นี่ก็คงใกล้เคียงละครชีวิตของบรรดาเชื้อพระวงศ์แบบ
เค็มๆ

ความวุ่นวายของการแย่งชิงอำนาจระหว่างเครือญาติ

อาเถี่ยและเสี่ยวเป่านั้นหากพูดให้ถูกต้องเป็นพี่น้องต่างมารดา เด็ก
น้อยทั้งสองเข้าสู่เกมการเมืองตั้งแต่วัยไม่ประสา ต่อไปภายภาคหน้าเสี่ยว
เป่าหรือถ้าหากเป็นตามที่คิดคือองค์ชายอีหลินจื้อบันก็จะได้ครองราชย์
ด้วยอายุเพียงแค่หกขวบคือน้าพี่ชายคือองค์ชายถั่วฮวนเถี่ยมู่เอ๋อร์ เนื่อง
ด้วยอาและอาสะไกซึ่งเป็นหวตี้และฮองเฮาในขณะนั้นไม่ได้โปรดปราน
เพราะเกิดจากผู้หญิงต่างเผ่าในช่วงที่บิดาถูกเนรเทศไปแคนไกล แต่เรื่อง
พวกนั้น (น่าจะ) ไม่เกี่ยวกับผม ที่ยังสงสัยคือทั้งสองคนมาอยู่กลางป่า
กลางเขาในสภาพนี้ได้อย่างไรต่างหาก

"เจ้าเองก็ลองคิดดูให้ดี โอกาสมีอยู่ข้างหน้า อยู่ที่ว่าเจ้าจะมองเห็น หรือรู้จักไขว่คว้าหรือไม่" เสียงเค็มๆ ปลูกผมออกจากภวังค์ความคิดเพื่อพบกับรอยยิ้มแฝงด้วยเลศนัย "ทั่วปฐพีล้วนมีชุมทรัพย์² เพียงแต่รอผู้มีวาสนามาค้นหา" ช่างเป็นสุภาษิตคำคมที่ลึกซึ้งกินใจหากไม่มีประโยคต่อมา "สำหรับข้า เจ้านั้นคือชุมทรัพย์ที่ข้าค้นหาจนพบแล้ว"

ขอโทษที นอกจากไม่รู้สึคดีใจแล้ว ผมยังรู้สึกคล้ายโรคกระเพาะ กำลังจะกำเริบอีกด้วย

ใครก็ได้ช่วยทีเถอะคร้าบบบ!!

² สำนวน ทั่วปฐพีล้วนมีชุมทรัพย์ เพียงรอผู้มีวาสนามาค้นหา หมายถึง ทั่วทุกที่ล้วนมีโอกาสแม้ในสถานการณ์ที่เลวร้าย ผู้มีปัญญาเท่านั้นจึงจะสามารถฉกฉวยโอกาสเหล่านั้นเพื่อสร้างประโยชน์ให้ตนเองได้